

LA A XXV-A ANIVERSARE

(Urmare din pag. a 1)

Fidel acestui program de mare perspectivă, partidul a militat neobosit în condițiile deosebit de grele ale ilegalității, chemînd și organizînd în luptă muncitorii, țărani, intelectuali, toți oamenii muncii indiferent de naționalitate, toate forțele democratice progresiste interesate în progresul social al României. În primele rînduri ale acestei lupte au stat comunistii care, împreună cu U.T.C.-iștii și alți militanți revoluționari, au înfruntat închisorile și lagărele, neprecupețind efortul și plătind de multe ori cu prețul vieții, devotamentul față de cauza poporului, a libertății și socialismului.

Această luptă a culminat cu insurecția armată de la 23 August 1944, organizată și condusă de Partidul Comunist Român, moment glorios din istoria pa-

Prilej de bilanț și angajament

triei și a partidului, care s-a afirmat ca principala forță politică a țării, dovedind capacitatea sa de a elabora o linie strategică și tactică științifică, în concordanță cu realitățile din țara noastră.

Sub conducerea partidului, România a parcurs în ultimii 26 de ani, o întreagă epocă istorică în dezvoltarea sa. Socialismul a învins definitiv la orașe și sate, țara noastră pășind viguros în etapa fărîrii societății socialiste multilaterale dezvoltate.

Aniversarea semicentenarului Partidului Comunist Român constituie un prilej de evocare a glorioaselor tradiții de luptă revoluționară și, de asemenea, un prilej pentru alcătuirea unui bilanț în opera de construcție socialistă a patriei. În acest bilanț sînt prezentate realizările în toate domeniile activității economice, sociale și politice, realizări care constituie o confirmare strălucită a politicii Partidului Comunist Român, forță conducătoare a societății noastre. Este un bilanț al muncii, al creației istorice, în care noi, studenții, înscriem cu mîndrie realizările muncii noastre obținute în procesul de învățămînt, în procesul formării cu viitoare cadre de înaltă calificare pentru agricultură.

Iată de ce întîmpinăm jubileul partidului cu hotărîrea fermă de a obține rezultate cît mai bune în pregătirea profesională, teoretică și practică, conform cerințelor și exigențelor mereu sporite.

Totodată, mergem în întîmpinarea acestei mărețe sărbători prin reînnoirea solemnă a angajamentului luat față de partid, față de popor, de a merge la locurile noastre de muncă, acolo unde țara va avea nevoie, devenind cadre de nădejde care nu precupețesc nici un efort pentru a răsplăti încrederea ce ni se acordă, cadre care vor sluji cu un devotament nemărginit cauzei propășirii și înfloririi României socialiste.

ielile de întreținere. În prezent numărul de burse nu este limitat, el este în funcție, în primul rînd, de rezultatele obținute de studenți la învățatură.

Modernizarea și dezvoltarea spațiului de învățămînt, precum și înzestrarea cu aparatură de laborator s-a făcut în mod susținut și pe măsura cerințelor la majoritatea catedrelor, fondurile alocate în acest scop crescînd de aproape trei ori numai în ultimii 10 ani.

În decursul anilor s-au depus eforturi pentru asigurarea desfășurării procesului de învățămînt în condiții cît mai bune. Preocupările susținute în această direcție s-au materializat în elaborarea de tratate, manuale, cursuri, caiete și îndrumătoare de lucrări practice, planșe, dispozitive, precum și în atenția deosebită acordată perfecționării continue în formă și conținut a prelegerilor, lecțiilor de lucrări practice și seminariilor. Ca urmare a eforturilor și stăruințelor depuse de cadrele didactice s-a realizat acoperirea aproape a tuturor disciplinelor cu materiale didactice proprii. Astfel au fost elaborate 22 manuale și tratate publicate în edituri, iar pe plan intern, prin grija institutului, 82 cursuri și 107 caiete și îndrumătoare de lucrări practice litografiate.

În obținerea acestor rezultate, de un real folos au fost și sint atelierele de material didactic organizate în institut (lito, desen, foto, proiectii).

Trebuie relevat faptul că întregul proces instructiv-educativ și în mod deosebit activitățile didactice, au marcat un salt calitativ de la an la an, dar mai evident, în special în ultima perioadă.

Fondurile destinate cercetării științifice au sporit în fiecare an, acoperind necesitățile impuse de realizarea planurilor tematice cît și de pregătirea doctoranzilor. Astăzi, aceste fonduri depășesc de cinci ori pe cele acordate în 1960 și de trei ori pe cele acordate în 1965.

Încă din primii săi ani de existență Institutului agronomic din Timișoara și-a propus să devină un centru de cercetare și promovare a aoului în agricultură, în rîndurile celor ce activează pe ogoarele patriei. Cu toate că nu a existat o tradiție și nici planuri tematice de cercetare, s-au luat în studiu probleme importante, strîns legate de nevoile producției între care amintim: cartarea solurilor în vederea organizării teritoriului, lucrările solurilor lăcoviștite, efectul îngrășămintelor chimice, elaborarea sistemului de lucrare a terenurilor irigate, studiul comparativ al principalelor soiuri de plante, studiul solamentelor, ameliorarea griului, orezului, flori-soarelui, stimulatorii de creștere, rezistența plantelor la boli și dăunători, analiza social-economică a unor zone din vestul țării, întocmirea unor proiecte de organizare tehnico-economică a unor întreprinderi agricole de stat și cooperatiste.

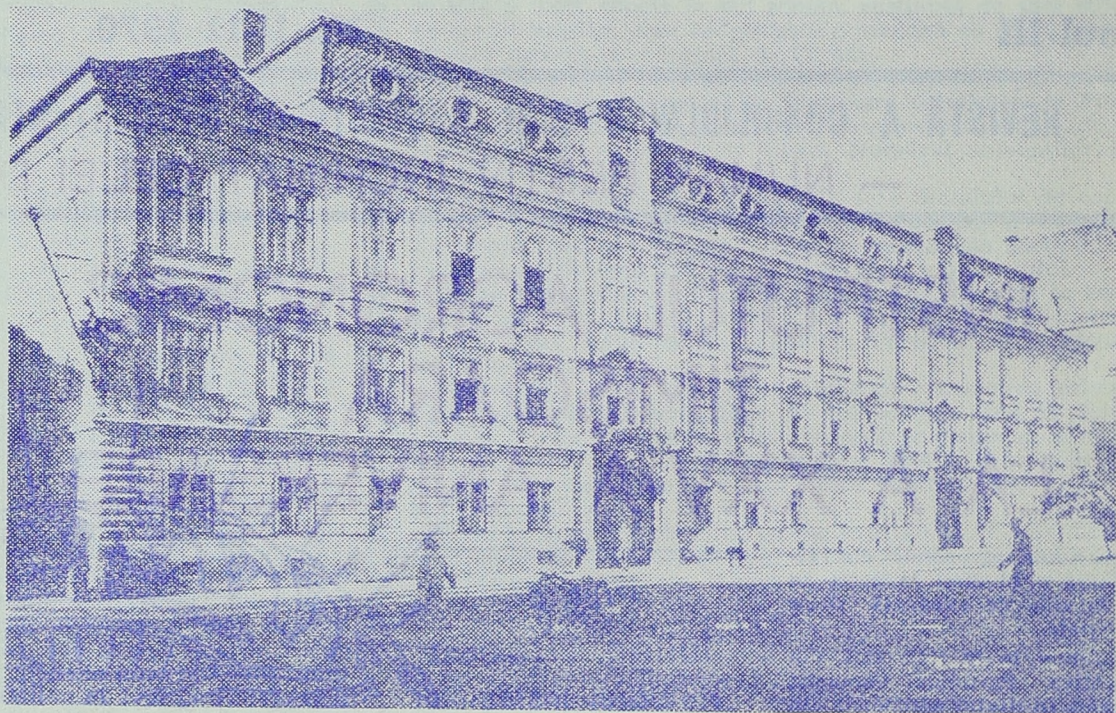
O dată cu amplificarea profilului institutului, prin înființarea facultăților de zootehnie și de medicină veterinară, sfera preocupărilor științifice s-a lărgit mult, studiile și cercetările extinzîndu-se asupra unor teme privind tehnologia creșterii animalelor și asupra unor probleme de prevenire și combatere a bolilor la animale.

Rezultatele cercetărilor au fost comunicate în cele 18 sesiuni științifice anuale ținute cu regularitate, apoi tipărite în publicația anuală a institutului „Lucrări științifice” în care au fost publicate peste 700 lucrări științifice realizate de cadrele didactice, singure sau în colaborare cu specialiști din unitățile de cercetare științifică și din producție. Indexul lucrărilor științifice realizate de cadrele di-

dactice, în acest sfert de veac de activitate, totalizează 2.055 lucrări.

Activitatea de cercetare din Institutului agronomic Timișoara a marcat o îmbunătățire simțitoare cu deosebire după Congresele al IX-lea și al X-lea ale P.C.R. Dezbaterile purtate în aceste înalte foruri și Direcțiile congreselor au devenit farul călăuzitor al direcționării și dezvoltării cercetărilor în agricultură. Programul național privind gospodărirea rațională a resurselor de apă, extinderea lucrărilor de irigații, in-

În cercurile științifice studențești a fost atras un număr important de studenți în activitatea de cercetare. În prezent în cadrul cercurilor științifice își desfășoară activitatea 355 studenți, care și-au propus să rezolve peste 200 teme de cercetare. Studenții cei mai activi pe tărîmul cercetării au participat la manifestările organizate pe plan național, cele mai valoroase lucrări fiind prezentate în cadrul seminariilor naționale științifice. Un salt calitativ pe linia activității științifice studențești îl reprezintă editarea



Clădirea Rectoratului I.A.T. și Facultatea de medicină veterinară și zootehnie.

diguirii, desecări și de combatere a eroziunii solului în Republica Socialistă România în anii 1971-1975 și prevederile generale de perspectivă pînă în 1985, precum și Programul național privind dezvoltarea zootehniei și creșterea producției animale în perioada anilor 1970-1980, elaborate de Plenara C.C. al P.C.R. din 17-19 martie 1970, au definit clarvăzător obiectivele și sarcinile ce revin specialiștilor și cercetătorilor din institut, în aceste două domenii de mare importanță pentru agricultură și economia națională.

Sub îndrumarea Comitetului județean Timiș al P.C.R. și a organizației de partid din institut, cadrele didactice — împreună cu specialiștii din organele locale de conducere ale agriculturii — au dezbătut amplu aceste documente și au luat măsuri corespunzătoare. Ca urmare, planurile tematice de cercetare au fost actualizate, realizîndu-se corelarea lor cu cerințele producției, fiind orientate preponderent spre problemele majore ale agriculturii noastre, fără să se neglijeze însă cercetarea fundamentală.

În vederea aplicării rezultatelor cercetării s-au făcut eforturi deosebite, prin organizarea unor demonstrații în producție, prin acordarea de consultații și asistență tehnică, precum și prin organizarea unor simpozioane în colaborare cu Ministerul Agriculturii și Silviculturii și cu alte unități centrale, pe probleme de mare actualitate. În cadrul celor mai recente simpozioane s-au dezbătut următoarele teme: ameliorarea solurilor acide și alcalice, selecția și genetica animală, tulburări de nutriție la om și la animale, tulburări genetice la animale, biologia și patologia reproducției etc.

Dezvoltarea bazei materiale, orientarea cercetării științifice spre cele mai actuale probleme și intensificarea acesteia, au permis multor cadre didactice să obțină rezultate din ce în ce mai bune și ca urmare să participe la o serie de manifestări științifice naționale și internaționale, ceea ce a contribuit la dezvoltarea autorității și prestigiului institutului.

publicației „Caiete selective” care au apărut în 20 fascicole în care s-au publicat peste 250 lucrări științifice.

Un număr important din problemele luate în studiu în cadrul cercurilor studențești au fost finalizate în proiecte sau lucrări de diplomă. Ne exprimăm convingerea că în viitor studenții noștri vor acorda o atenție și mai mare acestei forme de activitate, care le oferă, pe lângă posibilitatea realizării unui bun proiect de diplomă, cea mai sigură cale de dobîndire a unor deprinderi și cele mai mari satisfacții de pe urma unei munci ce-și propune să aducă o contribuție la dezvoltarea patrimoniului cunoașterii și al utilității.

În ultimii ani, Asociația studențească și organele de conducere ale institutului și facultăților au pus un accent crescînd pe aspectele calitative, pe îmbunătățirea și aprofundarea activității de cercetare a studenților, pe organizarea superioară și pe plan mai larg a cercurilor științifice studențești și a manifestărilor periodice și anuale susținute de acestea.

Îmbunătățirea cadrului organizatoric al activității științifice studențești, continuitatea ei și valorificarea rezultatelor dobîndite sînt rezultate ale ambianței efective generate de comunitatea de interese dintre profesori și studenți, dintre generația de azi și cea de mîine, de climatul de considerație și de respect reciproc.

Studenții institutului nostru au desfășurat și desfășoară o multilaterală activitate. Îmi face o deosebită plăcere să mă opresc și să subliniez eforturile depuse în cadrul acțiunilor patriotice în care au adus o contribuție demnă de toată lauda, pe șantierele municipiului Timișoara cît și în afara acestuia.

Nu se va uita niciodată că studenții noștri au contribuit la modernizarea Căii Aradului, înfrumusețarea parcurilor orașului și a Complexului studentesc, precum și la îndiguirea de la Topolovăț.

Și prin intermediul acestui număr festiv, consider o datorie să mulțumesc călduros tuturor studenților și tuturor îndrumătorilor lor pentru ajutorul dat

de ei Stațiunii didactice experimentale.

Studenții din anii superiori încă știu ce progrese s-au realizat în ultimii 3-4 ani în domeniul organizatoric, al construcțiilor și a producției vegetale.

O bună parte a acestora se datoresc contribuției lor pe care au adus-o cu dragoste și atașament față de profesie și față de instituția în care s-au format sau se formează.

Este momentul să remarcăm prezența studenților noștri în cele mai grele campanii ale agriculturii din vestul țării. Efortul muncii lor a fost elogiat prin numeroase scrisori de mulțumire din partea con-

ducătorilor unităților agricole socialiste.

De altfel mai subliniem că în Institutul agronomic Timișoara există o minunată tradiție creată în această direcție; studenții noștri au cîștigat de mai multe ori drapelul de frunză în activitățile patriotice, rezultatele obținute bucurîndu-se de aprecierile unanime ale organelor de partid și de stat.

În decursul anilor de studii studenții institutului nostru se bucură de o deosebită atenție din partea cadrelor didactice și a conducerii institutului și facultăților. S-au depus și se depun eforturi deosebite pentru a li se asigura condițiile optime materiale și spirituale, necesare unei temeinice pregătiri profesionale și sociale.

Gratuitatea învățămîntului, condițiile bune de desfășurare a procesului instructiv-educativ, precum și condițiile bune de cazare și cantinizare concurează la crearea unei vieți studențești optimiste, lipsite de griji, în care toate năzuințele tineretului studențesc pot fi realizate.

Studenții institutului nostru au depus și depun o vie și entuziastă activitate, pentru a se pregăti în așa fel încît să se poată insera în noile contingente de specialiști de care are nevoie economia patriei noastre.

Prezența vie în toate acțiunile menite să ducă la dezvoltarea și modernizarea agriculturii, a făcut ca Institutul agronomic din Timișoara să devină un factor activ, competent și autoritar și să se bucure de buna apreciere din partea forurilor de conducere.

Aniversarea unui sfert de veac de la înființarea Institutului agronomic din Timișoara reprezintă un remarcabil eveniment instituțional și în același timp o mare și emoționantă sărbătoare personală pentru toți cei ce au fost sau sînt dascăli și studenți ai acestuia.

Rezultatele dobîndite în cei 25 de ani de existență sînt o magiul suprem pe care îl aduce Institutul agronomic din Timișoara, la cea de-a XXV-a aniversare a sa, Partidului Comunist Român din a cărui inițiativă a luat ființă și sub a cărui grijă s-a dezvoltat continuu.

DIN CAIERUL AMINTIRILOR

Interviu cu Prof. dr. doc. C. V. OPREA
șeful Catedrei de agricultură generală



— Sinteți unul dintre profesorii noștri iubiți, cunoscut prin activitatea dv. multilaterală, neobosit cercetător al solurilor în scopul ameliorării lor, cu o activitate publicistică impresionantă, apropiat de studenții pe care îi instruiți. Vă rugăm să transmiteți cititorilor revistei „AGRARIA” câteva impresii și amintiri din cariera dv. universitară, cu ocazia împlinirii a 25 de ani de existență a institutului nostru.

— Solicitarea dv. mă onorează, punându-mă totodată în incertitudine, întrucât am înregistrat atât de multe impresii și amintiri de tot felul în cei peste 40 de ani de activitate didactică și de cercetare în învățământul superior, încât nu știu cu care să încep mai întâi. Având în vedere însă evenimentul de mare însemnătate pe care îl aniversază acum institutul nostru — împlinirea a 25 de ani de la înființare — mă voi mărgini la câteva din impresiile și amintirile ce s-au creat adânc în sufletul meu în acest răstimp.

Astfel, adunându-mi bine gândurile, nu pot uita entuziasmul și hotărârea citorva intelectuali din Timișoara, între care menționez pe academicianul Ilie Murgulescu, regretatul profesor dr. Lazăr Mihai și alții, de a înființa în înimă Banatului o Facultate de agronomie. Aceștia au vrut, au susținut cu temeinice argumente și-au reușit; de aceea, acești pionieri nu vor trebui uitați niciodată, mai ales cu acest prilej sărbătoros.

Demne de reținut sînt sacrificiile și eforturile făcute de primul eșalon de cadre didactice și de studenți, în amenajarea actualului local al facultății de agronomie. Puținele săli, unele neconstruite, erau folosite succesiv pentru ținerii cursurilor, efectuarea lucrărilor practice, după care noaptea tîrziu unele deveneau dormitoare ale unor cadre didactice și studenți.

Acoperirea tuturor cheltuielilor noii facultăți din veniturile realizate de la cele câteva ferme repartizate, ne-a pus deseori probleme grele, pe care însă entuziasmul și hotărârea celor de atunci au reușit să le rezolve.

Pentru a asigura cele ce erau necesare, deseori cadrele didactice lucrau cot la cot alături de studenți, pentru a face cât mai roditor pămîntul fermelor noastre. Prin aceasta s-a dat cea mai bună dovadă a dorinței și priceperii pentru organizarea înaltei vîrme de agricultură din partea de vest a țării.

La cele arătate s-ar putea adăuga desigur, încă multe amintiri și impresii legate de primele lecții de curs și lucrări practice, de valorificarea produselor obținute la ferme, întrunirile tovarășești organizate în spiritul unei strînse și sincere colaborări ș. a.

— Ați fost și sinteți un mare susținător al ameliorărilor solului și amenajărilor hidroameliorative din partea vestică a țării. Vă rugăm să ne spuneți care sînt principalele obiective propuse a se realiza și dacă în

urma inundațiilor din acest an se mai preconizează și alte lucrări menite să evite asemenea fenomene.

— Este adevărat și așa putea spune, cum poate adesea s-a și observat, că mi-am făcut un crez din ideea ridicării fertilității solurilor slabe sau total neproductive.

În această privință am ajuns la ferma convingere că cele peste 500.000 ha soluri acide, cca. 700.000 ha soluri cu exces de umiditate și cca. 200.000 ha soluri sărăturate, din partea de vest a țării, cu o slabă putere de producție în stare naturală în care se află, pot fi transformate în terenuri agricole fertile sau chiar foarte fertile.

Activitatea desfășurată împreună cu colaboratorii mei ne-a dat nu numai nouă încredere, ci și unităților agricole de producție cu care ținem strînse legături, că vom reuși să creem o opinie de masă pentru reducerea continuă a suprafețelor de teren neproductive. Acest lucru se impune cu atât mai mult acum, după inundațiile catastrofale ce au avut loc în mai—iunie 1970, în urma cărora suprafața solurilor amintite a crescut simțitor.

Fenomenele naturale, cu aspecte apocaliptice în multe locuri ne-au dat mult de gîndit și ne-au format convingere că trebuie să ne călăuzim după o nouă concepție în legătură cu păstrarea fondului funciar agricol din partea de vest a R.S. România.

Ca să ne dăm seama de acest lucru este suficient să amintim că în luna mai—iunie 1970, au fost inundate în cîmpia de vest peste 300.000 ha, din care cca. 83.000 ha au fost acoperite cu mlurii, cca. 35.000 ha nisipuri și cca. 13.000 ha cu pietrișuri și bolovanșuri. Aceste din urmă au fost transformate poate pentru multă vreme în carieră de balast. Pe suprafața a cca. 83.000 ha inundate s-au depus cca. 232.400.000 tone mlurii, care după cele peste 4.000 analize făcute, ne arată că au un conținut total de cca. 3.500.000 tone humus, cca. 350.000 tone azot, cca. 81.000 tone fosfor mobil, cca. 51.000 tone potasiu.

Cifrele de mai sus ne arată că în zona de șes din vestul țării s-a înregistrat un aport foarte însemnat de substanțe nutritive din mlurile aduse. Nu trebuie însă să uităm că aceste substanțe au fost luate din zona de deal în deosebi și mai puțin din cea de munte S-a produs prin urmare o sărăcire în substanțe nutritive a zonelor de dealuri, deci o scădere a puterii de producție a solurilor de aici, în favoarea zonei de șes.

Ținînd seama de această situație se impun următoarele măsuri:

— Valorificarea cât mai eficientă a potențialului sporit de producție a solurilor din zona de șes;

— Aplicarea grabnică a complexului de măsuri pentru refacerea și îmbunătățirea puterii de producție a solurilor din zona de dealuri și coline, limitrofe zonei de șes.

Iată doar câteva aspecte ale preocupărilor noastre în legătură cu ridicarea fertilității solu-

rilor slab productive din vestul țării. Trebuie să vă spun că mă declar mulțumit de cele ce am reușit să fac, împreună cu colaboratorii mei, în această direcție, fără a avea însă satisfacția că am realizat tot ceea ce cere cu insistență producția.

Mulțumirea mea este și mai mare dacă mă gîndesc că am reușit să formez pasium și hotărâri în această direcție la colaboratorii mei de la catedră și la mulți specialiști din producție, care se consideră și acum, după mulți ani, studenții mei. Cu modestia și simțul măsurii cuvenit, putem spune că am reușit să formăm aici, în vestul țării — în cadrul institutului nostru — o școală a valorificării solurilor slab productive și în deosebi a solurilor sărăturate.

Numeroasele vizite făcute de către specialiști străini la centrele noastre de cercetare și ameliorare a solurilor sărăturate, de la Dimaș — Timiș și Simmartin — Arad, stagiul de specializare a unor absolvenți din R.F.S. Iugoslavia la noi, cooptarea mea în colectivul de specialiști de pe lângă unul din forurile internaționale și invitația la simpoziioanele de la Budapesta, Novisad — R.F.S. Iugoslavia, Erevan — R.S. Armenia — U.R.S.S. și altele, îmi întăresc și mai mult convingerea că cercetările noastre sînt orientate pe o cale bună, ceea ce ne întărește hotărârea și puterea de muncă.

— Vă rugăm să ne spuneți câteva cuvinte despre lucrarea dv. privitoare la ameliorarea solurilor saline aflate în curs de apariție la editura „Ceres”.

— Tot ceea ce am realizat în activitatea noastră de cercetare și aplicare în producție, în direcția cunoașterii și ameliorării solurilor sărăturate, am îmbrăncit într-o lucrare intitulată „Solurile saline și alcalice din R.S. România și ameliorarea lor”, cuprinzînd un volum de cca. 500 pagini. Aceasta se găsește în curs de tipărire la Editura „Ceres” București. În această lucrare se găsec nu numai date din cercetare, observații din producție, ci și gînduri și visuri pentru o glie cât mai roditoare, pe întreg cuprinsul patriei noastre. Peste 20 de ani din viața mea sînt cuprinși între copertile cărții amintite, pe care o aștept cu dragoste unii părinți de a-și vedea copilul.

— Aniversarea institutului nostru prilejuiește o manifestare importantă și plină de semnificații. Vă rugăm să ne vorbiți despre prestigiul cîștigat și despre valoarea recunoscută în decursul anilor acestui institut.

— Prestigiul institutului nostru este dat de faptele celor peste 3.600 de specialiști — ingineri agronomi, ingineri zootehniști și medici veterinari — care activează neobosit pe întreg cuprinsul țării. În această privință institutul nostru are cu ce se mîndri. Cele peste 2.000 de lucrări științifice ale cadrelor didactice tipărite în țară și străinătate reprezintă, de asemenea, o piatră solidă la temelia prestigiului de care se bucură institutul nostru. În aceeași măsură a contribuit la formarea prestigiului unanim recunoscut și sprijinul ce s-a dat la organizarea stațiilor agricole experimentale, centrelor de încercare a soiurilor, laboratoarelor de agrochimie ș.a. Toate acestea dau institutului nostru un prestigiu care depășește mult viața sa de numai 25 de ani.

— Deznodînd firul amintirilor, vă rugăm să ne vorbiți

despre anii Dv. de studenție, despre idealurile și năzuințele pe care le-ați avut cînd erați de vîrsta noastră.

— A depăna firul de pe caietul amintirilor din timpul studenției mele, a idealurilor și năzuințelor ce mi le-am croit la vîrsta aceea, este cu neputință în cadrul acestei convorbiri scurte. Pot spune însă că tot ceea ce am dorit, am și realizat deși nu am avut absolut nici un sprijin în afară de dorința, hotărârea și puterea de muncă. Am fost aruncat în jocul luptei la vîrsta de 8 ani, după pierderea tatălui meu în primul război mondial. Scumpa mea mamă, vădana, cum era cunoscută pe cîmpurile arse de soare din jurul Medgidiei, consideră că mi-a dat cea mai mare avere îndemnîndu-mă să muncesc, iar cînd obosesc să mă apuc din nou să muncesc, îndemn cu care am reușit să-mi croiesc drum neted printre spini.

— Pregătind zeci de serii de absolvenți, ne-am permise să vă întrebăm, cum vedeți studentul de ieri, și studentul de azi?

— Pînă acum am avut jerică a cel puțin 4.000 de specialiști, ingineri agronomi, ingineri zootehniști și medici veterinari, în cei peste 40 de ani de învățămînt. Ceea ce îmi cereți să fac — o privire asupra studentului de ieri, de azi și de mîine — este ușor și totuși foarte greu de făcut. Să mă explic. Studentul de ieri era un izolat, lăsat să se descurce singur și cu propriile mijloace. Intr-o privință acest lucru nu era rău, fiindcă îl obliga să se frămînte pentru a-și făuri drum în viață, mai ales în societatea de atunci, cînd unora le erau multe porți închise. Lupta era grea, însă cel care reușea să o cîștige devenea un om care nu se dădea ușor în lături în fața greutăților apărute în cale. Datorită acestei situații au apărut în rîndul agronomilor oameni de mare prestigiu ca: Ion Ionescu de la Brad, Sandu Aldea, Gheorghe Ionescu Sîșești, Chirîșescu Avram și alții.

Astăzi studenții nu mai au asemenea probleme de luptă pentru afirmare. Dispun de tot ce le e necesar: bursă, cîmin, cantină și loc asigurat în producție indiferent de media cu care termină. Pentru toate acestea, studentul de ieri trebuia să lupte din răsputeri.

— Mai vrem să știm care este lucrul cel mai important pentru un profesor?

— Lucrul cel mai important pentru un profesor este pregătirea și expunerea lecției de curs. Eu de exemplu, aproape în toți cei peste 40 de ani de activitate didactică am cerut și am obținut să țin cursul lunea, în primele ore. Aceasta am făcut-o pentru a avea ziua de duminică ca să mă pregătesc. De cînd mă știu eu și alții, ziua de duminică mi-am rezervat-o exclusiv pregătirii cursurilor și cred că am făcut bine. În tot cazul, eu am fost mulțumit de fiecare dată după orele de curs. Adaug că ab-

solut niciodată nu m-am dus la curs nici cu cea mai mică notiță. Tot ceea ce a trebuit să spun studenților am învățat cu o zi înainte. Discuțiile cu studenții la orele de consultații constituie, după mîine, o altă plăcere mare, fiindcă ei ne spun adesea unele lucruri pe care nu ai altfel posibilitatea de a le afla.

Nu mai mică este plăcerea de a prezenta la curs, lucruri, constatări și observații personale. Toate acestea le prezinți cu mult mai multă convingere.

— Ați călătorit mult în țară și în străinătate. Povestii-ne ceva din cele mai frumoase amintiri de călătorie.

— Da, am avut multe prilejuri de călătorie în străinătate. În unele țări ca în Austria, Germania Franța și Anglia, am stat timp mai îndelungat, întrucît mi-am făcut doctoratul sau specializarea, ca cea de la Sorbona — Paris. Cel mai mult mi-a plăcut însă călătoria făcută în anul 1969 în R.S. Armenia. Aici am vizitat tînutul Araratului, fiind foarte aproape de locul unde se presupune că s-ar fi oprit Arca lui Noe. Am văzut aici și m-am plimbat pe vestitul lac Sevan, situat la înălțimea de 2.000 m, între Marele și Micul Ararat. Lacul Sevan ocupă o suprafață de 149.000 ha și are o adîncime de 92 m, fiind considerat una din minunile lumii. Cîte n-aș putea povesti, de asemenea, din frumusețile pădurilor Vienei, grădinilor Versailles-ului, din frumoasa Giorgie, din asprul Azerbaidjan și altele. Mă mulțumesc însă să îndemn pe oricine să călătorească cît mai mult, pentru că așa cum se spune, „numai cine vede mult știe mult”. Să ne cunoaștem însă întâi țara care ne oferă peisaje neîntîlnite în multe alte țări. Dobrogea luminată de soare și scaldată de mare, Delta Dunării neîntrecută în frumusețe și bogății, Bărăganul nesfîrșit, atât de frumos sugrăvit de Alexandru Odobescu, Omul. Ceahlăul și Negoiiul, care stau parca de strajă peste întînsul patriei și cîte alte minunate capodopere ale naturii nu ne oferă țara noastră! Am bătut pămîntul acesta cu piciorul și parca i-am simțit prin tălpi pulsația vie.

— Ce înseamnă pentru dv. să vorbiți despre cel mai iubit profesor pe care l-ați avut și pentru care păstrați adîncă recunoștință?

— Pentru mine cel mai iubit profesor mi-a rămas acela de la care am învățat să muncesc ordonat și conștiincios, de la care am învățat ce este omenia și respectul față de adevăr. Un model în toate aceste privințe a fost și a rămas pentru mine distînsul și venerabilul meu profesor dr. Petre Enculescu. Pe acesta m-am străduit să-l copiez în toate laturile vieții sale de om, profesor și cercetător. Adesea am încercat să-i copiez și mersul care îmi părea mai corect decît al altora. Mi-am creat din el un idol și constat, acum aproape la sfîrșit de carieră dascălicească, că n-am greșit.

— Vorbiți-ne, vă rugăm, despre facultatea noastră și despre viitorul ei.

TRAIAN DEMENESCU

(Continuare în pag. 10)

GHEORGHE IONESCU-ȘIȘEȘTI

FIGURA. PROEMINENȚA A ȘTIINȚEI AGRICOLE ROMANEȘTI

Între agronomii de mare valoare, care au lăsat urme nepieritoare în principalele ramuri ale agronomiei și care a reușit să ridice prestigiul agriculturii la rangul de știință, alături de celelalte științe aplicate, un loc de seamă îl ocupă G. Ionescu-Șișești.

Cu prilejul împlinirii a 85 de ani de la nașterea sa, ne propunem să relevăm unele aspecte inedite, referitoare la activitatea de profesor, om de știință, organizator, publicist și creator de cadre.

G. Ionescu-Șișești s-a născut la 16 octombrie 1885, în comuna Șișești, județul Mehedintii.

Dotat cu o inteligență vie și o agerime neobișnuită a spiritului, încă de pe băncile școlii primare s-a remarcat ca un elev eminent. În răspunsul său la sediția festivă a Academiei R.S.R. din 29 decembrie 1960, în care a fost sărbătorit cu prilejul împlinirii vârstei de 75 de ani, G. Ionescu-Șișești și-a amintit cu drag de dascălul său Ion Trandafirescu, despre care a spus: „Păstrez cu afecțiune amintirea învățătorului meu din sat, un bărbat voinic, drept și bun, care-și împlinea cu abnegație sarcina lui de dascăl. El învăța în cele 5 clase ale școlii, aproape 100 de copii, îngheșuți într-o odaie scundă, cu pământ pe jos, în care abia ne puteam mișca”.

Studiile secundare le-a făcut la liceul „Traian” din Turnu Severin, unul din cele mai bune licee din țară. La liceu, prin comportarea sa a trezit stima colegilor și admirația profesorilor. A fost unul din cei mai buni elevi ai liceului. Premiul de onoare, numele său este scris cu litere de aur pe placa de marmură din aula liceului.

Absolvind cu distincție atît secția reală cit și cea modernă a liceului, se hotărăște să urmeze agronomia. Intrucît în țară nu exista un învățămînt agronomic superior, și-a făcut studiile la Înalta Școală de Agronomie din Hohenheim — Germania, între anii 1906—1909. Înzestrat cu o deosebită putere de muncă și o voință dirză G. Ionescu-Șișești a fost foarte prețuit de profesorii săi din Germania. Încă student fiind, profesorul Sohle îl numește asistentul său. Îndemniția primită ca asistent alături de ajutoarele modeste primite din țară i-au permis terminarea studiilor, obținînd diploma de inginer agronom cu calificativul „foarte bine — eminent”.

În toamna anului 1909 se înscrie la secția de agronomie a Universității din Jena, unde și-a continuat studiile pînă în primăvara anului 1911 cînd și-a susținut teza de doctorat în științe, cu specialitățile agronomie, botanică și economie politică, fiind apreciată cu calificativul „Magna cum Laude”. Cu teza de doctorat intitulată „Rumäniens bäuerliche Landwirtschaft” G. Ionescu-Șișești începe șirul lucrărilor sale științifice, în care se reflectă profundul său atașament față de țărănime. Ca student, el a mai publicat diferite articole în „Viața românească” revista „Economia națională”, „România agricolă” și altele.

Înapoiat în țară, este numit de către ing. Anghel Saligny, om de mare reputație tehnică și științifică, agronom în Ministerul Agriculturii, Direcția

Prof. dr. N. OPRIȘAN

decanul

Facultății de agronomie
Timișoara

de îmbunătățiri funciare. În această calitate i s-a încredințat administrarea Fermei de Stat Spantov, din lunca îndiguită a Dunării. Aici G. Ionescu-Șișești își începe cu adevărat activitatea de cercetare științifică. Încă din primii ani ai activității sale, își dă seama că griul care era una din principalele culturi, nu dă producții mari și de calitate, datorită lipsei de soiri cu însușiri alese. De aceea, primele lui cercetări s-au îndreptat asupra griului. Rezultatele obținute au fost publicate într-o broșură intitulată: „Asupra citorva proveniențe de griu cultivate în România”. În 1912 participă la Congresul agricol unde a ținut o conferință despre „Griul românesc din punct de vedere fitotehnic”.

Ministrul agriculturii de atunci, care a participat la acest congres, impresionat de modul cum a prezentat această conferință, l-a numit în postul de administrator al fermei școlii superioare de agricultură de la Herăstrău. În această calitate a avut sarcina să îndrume și practica studenților.

În anul 1914 este numit director al Școlii superioare de agricultură de la Herăstrău și conferențiar la secția agricolă a Universității din Iași. Campania din Bulgaria și războiul din 1916—1918 îi întrerup activitatea de cercetare științifică și didactică.

După război, datorită cunoștințelor și ideilor sale, pe care le reda cu cuvinte alese și ușor de înțeles pentru oricine, datorită punctualității și corectitudinii în tot ceea ce întreprindea, este numit directorul centralei obștiilor din Casa centrală a improprietării. În această calitate, sub îndrumarea lui, au luat ființă peste 2000 de obști țărănești.

În 1921 este numit director general al învățămîntului și îndrumărilor agricole din Ministerul Agriculturii, calitate ce a deținut-o pînă în 1928 cînd a fost numit director al Institutului de Cercetări agronomice al României, institut nou, înființat la propunerea și stăruința sa. Tot în anul 1921 a fost numit și profesor titular la disciplina de Agrologie, azi Agrotehnică.

A funcționat la catedră pînă în 1959 cînd a fost pensionat la cerere. În acest timp el a fost audiat de un număr de 1948 studenți.

În analiza personalității lui G. Ionescu-Șișești și a prezenței lui multilaterale în cultura noastră, calitatea de profesor constituie o componentă esențială fără de care opera lui atît de bogată și fecundă n-ar putea fi pe deplin înțeleasă și nici apreciată în toată amploarea ei.

Interesul lui G. Ionescu-Șișești pentru funcția de profesor a rezultat dintr-o adevărată vocație unanim apreciată. Prelegerile lui bazate pe o bogată informare biblio-

grafică precum și pe cercetări proprii captivau pe studenți.

Ca profesor, s-a ocupat îndeaproape de pregătirea practică a studenților. În unii ani îndrumînd zi de zi practica de inițiere a studenților din anul I.

Sub directa îndrumare s-au pregătit un mare număr de doctori, care astăzi au devenit profesori sau cercetători în institute.

Ca om de știință, G. Ionescu-Șișești a fost întemeietorul primei școli românești de cercetări agronomice și un mare deschizător de drumuri și direcții noi în știința și gândirea agronomică de la noi.

În cîmpul de experiență al Catedrei a continuat cercetările sale asupra grînelor românești. Împreună cu colaboratorii săi, Marin Ștefănescu, Dumitru Săndoiu și Irimie Staiuc a creat soiul de griu A 15, care pînă acum 10—15 ani a fost cel mai valoros soi de griu cultivat în țară.

În 1925 profesorul G. Ionescu-Șișești este ales membru corespondent al Academiei Române, iar în anul 1936 a fost ales ca membru titular.

Ca director al Institutului de cercetări agronomice al României, funcție ce a deținut-o pînă în 1948, a obținut rezultate remarcabile, care sînt cuprinse în 18 volume de Anale și în multe alte publicații.

Ca om de știință, G. Ionescu-Șișești a fost preocupat de problema fertilității solurilor din țara noastră. Cercetările întreprinse în această problemă, alături de T. Saidel, Gr. Coculescu și Ioan Valuță au condus la concluzii de o mare însemnătate privind aplicarea îngrășămintelor chimice și organice în principalele zone pedoclimatice din țară. Datorită acestor cercetări, folosirea îngrășămintelor chimice a căpătat o întindere din ce în ce mai mare.

G. Ionescu-Șișești s-a ocupat îndeaproape și de solurile slab productive (sărături, terenuri erodate etc.). Privitor la terenurile erodate, a atras insistent atenția că, în țara noastră sînt peste un milion de hectare degradate din cauza procesului de eroziune. În legătură cu această problemă G. Ionescu-Șișești a fost primul care a dat semnalul de alarmă prin cuvintele: „primim impasibili dezastrul din regiunea colinelor, sacrificînd pentru folosință momentană, existența generațiilor viitoare”.

Ca scriitor, G. Ionescu-Șișești a îmbogățit literatura noastră de specialitate cu peste 250 publicații, din care 59 baze pe cercetări și 8 monografii. O importanță deosebită o are tratatul de agrotehnică apărut în 3 ediții.

Lucrările publicate de G. Ionescu-Șișești constituie pentru generațiile de specialiști un bogat izvor de cunoștințe și de adevăruri științifice, care l-au făcut cunoscut peste hotare.

Prețuirea sa de către oameni de știință străini i-a prilejuit participarea la numeroase congrese internaționale de agricultură, contribuind astfel la ridicarea prestigiului științei agronomice românești.

G. Ionescu-Șișești, s-a stins din viață la 4 iunie 1967. Pînă în ultimele clipe ale vieții sale a muncit neobosit și cu avînt tineresc.

Să-i urmăm exemplul.

OMAGIU

Lector univ. NICOLAE PITROP

La 28 noiembrie se împlinesc 150 de ani de la nașterea strălucitului conducător și învățător al proletariatului — Friedrich Engels.

Sinteza omagiului pe care poporul român îl aduce cu acest prilej în memoria eminentului savant și conducător al clasei muncitoare este cuprinsă în „Hotărîrea Comitetului Central al Partidului Comunist Român cu privire la aniversarea a 150 de ani de la nașterea lui Friedrich Engels”.

Această aniversare are loc sub semnul intensificării eforturilor și amplificării activității creatoare a întregului nostru popor, pentru realizarea programului elaborat de Congresul al X-lea al partidului, pentru îndeplinirea obiectivelor stabilite în domeniile industriei, agriculturii, științei și culturii, în vederea dezvoltării neconținute a orînduirii noastre socialiste, ridicării nivelului de trai, afirmării și mai mult a României ca factor activ al forțelor socialismului, progresului și păcii în viața internațională contemporană.

Poporul nostru cinstește memoria lui Friedrich Engels care, împreună cu Karl Marx, printr-o dăruire titanică, au îndeplinit o profundă revoluție în gîndirea filozofică economică, sociologică și politică.

Din multitudinea problemelor pe care le cuprinde tezaurul de gîndire marxist-leninistă ne vom referi la cîteva.

Originalitatea teoriei marxiste și forța ei constă în faptul că generalizînd date ale vieții sociale practice și ale științei, a elaborat idei și explicații noi, a formulat orientări teoretice de lungă durată și rezistență în descifrarea fenomenelor naturii și societății și a creat o metodă nouă, dialectică.

Operele lui Marx, Engels și Lenin au o inepuizabilă valoare și o mare putere de sugestie, o imensă valoare teoretic-metodologică.

Exprimînd în concepte, raționamente și principii orientative dialectica realului, gîndirea marxistă își trage permanent seva din viața socială și din cuceririle gîndirii științelor moderne.

Propunîndu-și modificarea realului conform legilor obiective, teoria marxist-leninistă își vedește fără tăgadă calitatea de direcție esențială a vieții spirituale, sociale și politice a contemporaneității.

Teoria marxist-leninistă este o formă și o forță a vieții noastre spirituale, pentru că ea împinge înainte cunoașterea umană, își perfecționează instrumentele ei, contribuie la „umanizarea umanității”, ajută omul să se elibereze de stihii și neîncredere; pentru că îi explică omului lumea, aspectele ei esențiale nu pentru a-l determina să se acomodeze pasiv, ci pentru a-l îndemna să o transforme pozitiv. Reflectînd abstract despre totalitatea faptelor concrete ce se produc în lume, sugerînd soluții posibile, sesizînd existența unor erori cu consecințe viitoare, teoria marxist-leninistă se contopește cu viața umană, devine parte inalienabilă a respirației sale morale și politice.

Teoria marxist-leninistă s-a inserat întotdeauna în cercul vieții epocii și de aceea și-a împlinit în chip strălucit menirea spirituală și practică, înlesnind crearea a noi forme de viață social-umană superioare.

Teoria marxist-leninistă ca formă de viață socială, spirituală, nu înseamnă numai problematica manualelor sau refugul la textele clasice ale marxism-leninismului. De operele și ideile de bază ale clasicele marxism-leninismului te poți apropia dacă cunoști caracteristicile și esența epocii, a țării, a națiunii în mijlocul căreia trăiești, nevoile ei sociale, spirituale și materiale, dacă ești împlintat în istoria și realitățile ei și dispui astfel de o busolă, de criterii metodologice de orientare și asimilare corespunzătoare.

Aici rezidă în fond necesitatea asimilării spiritului esenței gîndirii marxist-leniniste.

Teoria marxist-leninistă este extrem de vastă, ea are însă un scop unic, să servească în mod concret istoria, progresului social, popoarelor determinate în spațiu și timp.

În 50 de ani de rodnică activitate, P.C.R. și-a construit acțiunile sale pe fondul gîndirii marxiste, pe aspirațiile cele mai nobile ale poporului român.

Omagiul pe care-l aducem lui Engels este strădania pentru împlinirea aspirațiilor pentru care a muncit și luptat acest mare OM, care ocupă un loc de cinste în istoria omenirii.

Alegerile factor hotărîtor în realizarea sarcinilor propuse

În fiecare an redeschiderea cursurilor în învățămîntul superior constituie un prilej de emoții și bucurie pentru fiecare student al institutului nostru.

Anul acesta studenții I.A.T., alături de toți studenții țării, trăiesc un eveniment cu profunde implicații în viața noastră universitară: alegerile activiștilor în asociațiile și uniunile asociațiilor studențești, eveniment care polarizează atenția și eforturile activelor de asociație la toate nivelele — grupe, ani de studiu, facultăți, institut.

Cadrele de asociație din facultățile institutului nostru întregesc în momentul de față o serie de acțiuni specifice, pe linia bunei desfășurări a adunărilor și conferințelor pen-

tru dări de seamă și alegeri în asociațiile studențești ale facultăților. Grija noastră deosebită se îndreaptă spre pregătirea temeinică a adunărilor din anii de studiu și a conferințelor pe facultăți, cărora intenționăm să le imprimăm un pronunțat caracter de lucru, de dezbateri amănunțite, în spirit critic și autocritic. Ne străduim ca materialele ce se prezintă să fie cit se poate de stimulative, să abordeze toate aspectele muncii noastre în mod realist, accentuînd asupra problemelor specifice studenților facultății etc. Este deosebit de necesar acest lucru, deoarece asemenea pro-

CHEREJI GHEORGHE
Stud. anul V

Continuare în pag. 7

Din istoria învățămîntului și a științei medicinei veterinare, în țara noastră

Datorită marilor pierderi de animale pe care le produceau epizootiile grave de pestă bovină, pleuropneumonie contagioasă, antrax, febră aftoasă, variolă și altele în diferite țări ale Europei, s-a impus tot mai mult în secolul al XVIII-lea ideea formării de specialiști care să se ocupe pe bază științifică de creșterea animalelor și apărarea sănătății lor.

Prima școală de medicină veterinară din lume s-a înființat în Franța. **Claude Bourgelat**, de profesie jurist, fiind un om pasionat de cai, după ce condusese Academia de cavalerie de la Lyon și publicase mai multe lucrări în acest domeniu, a pus bazele primei școli veterinare în același oraș în anul 1762. După patru ani, tot el înființează în 1766 a doua școală veterinară în Franța, la Alfort (Paris). În anul 1788 se înființează o școală de medicină veterinară și în Germania la Hanovra.

La noi în țară învățămîntul veterinar a luat ființă din inițiativa doctorului **Carol Davila**, la scurt timp după ce tot el întemeiasă în țara noastră învățămîntul medical.

La începutul anului 1853, domnitorul Barbu Știrbei din Țara Românească a rugat pe

Prof. dr. doc.
Vasile Tomescu
Facultatea de
medicină veterinară

Înainte de înființarea școlii de medicină și farmacie, și după aceasta, pînă la promovarea primilor absolvenți medici veterinari, sarcina de a lua măsuri pentru combaterea bolilor la animale revenea medicilor umani de arondismente. Chiar după ce au existat în țară un număr oarecare de medici veterinari, serviciul veterinar era subordonat serviciului sanitar și a fost sub conducerea protoveterinarului Wolfgang (Vasile) Lucaci, care era de fapt medic uman.

Postul de protoveterinar s-a înființat în Muntenia (Țara Românească) încă din anul 1842.

În anul 1844 a survenit o epizootie gravă de pestă bovină care a invadat ambele principate, producînd pagube importante, ceea ce a deter-

nă, după cum însăși școala de medicină, la rîndul ei, proceda pentru trebuințele ei proprii.

Ca organizare, școala era pusă sub regim militar, ca și întreaga școală de medicină. Elevii erau însărcinați să facă garda școlii și să viziteze infirmeriile de cai de la diferite cazărmi.

Pentru anul 1862, găsim într-o decizie ministerială programul analitic al școlii veterinare, unde se indică toate materiile ce trebuie să fie predate, precum și numărul anilor de studiu. Din acest program reiese că deja de la înființarea școlii, Davila prevedea ca durată a cursurilor o perioadă de cinci ani.

În acest timp deși se mai creează în 1862 în serviciul de stat câteva posturi de sub-veterinari în anumite orașe mari, totuși combaterea bolilor animalelor rămîne încă în mîna medicilor umani, căci iată ce găsim într-un regulament al serviciului sanitar de arondismente, la art. 10:

„Pînă la înființarea veterinarilor speciali, medicul arondismentului are să implinească și serviciul de veterinărie, adică să dea ajutor vitelor bolnave, să ia măsuri spre a

Prin regulamentul din 1883 școala veterinară ia în mod oficial numele de Școală superioară de medicină veterinară, iar în 1899 se introduce obligativitatea bacalaureatului ca condiție de admisibilitate. În 1909, prin Legea pentru reorganizarea Școlii superioare de medicină veterinară, elaborată de directorul școlii prof. Ioan Athanasie și însușită de ministrul Spiru Haret, profesorii școlii sînt asimilați cu profesorii universitari agregați, iar diploma de medic veterinar deși nu se transformă în diploma de doctor se echivalează cu aceasta.

Mulți studenți din Bulgaria, Iugoslavia, Grecia, Albania și din alte țări în care nu se înființaseră încă asemenea școli, au studiat medicină veterinară la București, învățămîntul veterinar de la noi din țară, cîștigîndu-și un binemeritat renume.

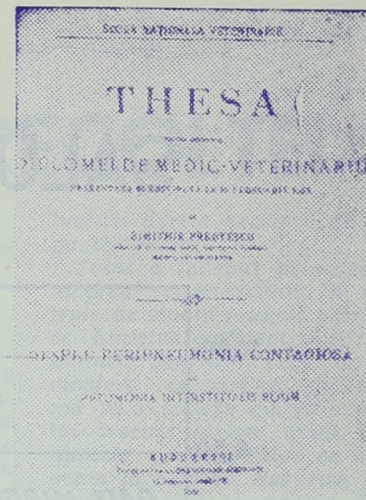
Pornind de la școala lui Carol Davila, știința veterinară s-a dezvoltat vertiginos în țara noastră: ajunsă curînd Școală superioară de medicină veterinară, apoi facultate a Universității din București, ea și-a adus contribuția la progresul științei universale, prin elevii săi deveniți apoi profesori, cum au fost Al. Locusteanu, Gh. Udrișki, I. Poenaru, Paul Riegler, C. Motaș, Ion Athanasie, Alexandru Ciucă, Ion Ciurea, Nicolae Filip, C. K. Constantinescu, Radu Vlădescu, Nicolae Teodoreanu și mulți alții.

Spațiul nu-mi permite să expun întregul aport adus științei mondiale, de aceea voi cita numai o parte din contribuția celor mai de seamă oameni de știință români.

Amintesc în primul rînd pe **Ioan Athanasie** (1868—1926), care după ce obține diploma de medic veterinar în 1891, lucrează în străinătate cu cei mai mari fiziologi ai timpului, aducînd contribuții mult apreciate în diferite domenii ale fiziologiei animale. Între anii 1902—1905 este numit subdirector al Institutului internațional de fiziologie „Marey” din „Pare des Princes” la Boulogne sur Seine și este distins cu Legiunea de onoare a statului francez.

Ca profesor de Fiziologie la Facultatea de medicină veterinară și la Facultatea de științe a Universității, a fost ales de două ori rector al Universității din București între anii 1915—1920. A fost membru corespondent al Academiei Române.

Un alt reprezentant al științei mondiale a fost parazitologul **Ioan Ciurea** (1878—1944). După ce devine medic veterinar în anul 1902, se face cu-



Prima teză de medic veterinar susținută la 10 februarie 1869

parazitologi din lume prin descrierea unor specii noi de paraziți necunoscuți pînă la el. A fost ales în anul 1927 membru corespondent al Academiei Române, iar la 1 august 1939 membru activ al Academiei leopoldiene din Halle.

Un aport deosebit a adus știința veterinară română în domeniul microbiologiei și imunologiei. Bazele științifice ale microbiologiei veterinare în țara noastră au fost puse de **Paul Riegler** (1867—1936) unul din elevii lui **Victor Babeș**, în a cărui laborator și sub conducerea căruia și-a lucrat teza de medic veterinar cu subiectul „Cercetări bacteriologice în diagnoza morvei” pe care a susținut-o în 1893. După obținerea titlului de medic veterinar, Riegler a rămas apropiat colaborator a lui Victor Babeș cu care a publicat interesante lucrări în revistă, încă din anii 1897—1898, în „România medicală”, „Analele Institutului de patologie și bacteriologie” și în „Archives des Sciences médicales”. De altfel, **Victor Babeș** în țara noastră, ca și **Louis Pasteur** în Franța, a colaborat strîns cu medicii veterinari. Din această colaborare a reieșit unele din cele mai mari descoperiri ale lui Victor Babeș, ca cele asupra etiologiei a două boli ale animalelor, hemoglobinuria boilor și cîrceagul oilor. În cîntea sa, agenții cauzali ai acestor boli — Sporozoore din ordinul Hemosporidior — au fost denumiți „Babesii”, iar afecțiunile produse „Babesioze”.

Numit profesor de microbiologie și anatomie patologică la medicina veterinară în anul 1900, **Paul Riegler** a continuat să rămînă șef de lucrări a lui Victor Babeș pînă în anul 1910.

Prof. Paul Riegler a colaborat de asemeni cu **prof. dr. Ioan Cantacuzino**, publicînd împreună interesante lucrări asupra morvei experimentale la bovine, în revistele franceze **C. R. Soc. de biologie și Annales de l'Institut Pasteur de Paris**, în anii 1906—1907.

Colaborînd atît cu **V. Babeș**, cît și cu **I. Cantacuzino**,



Corpul profesoral al Școlii Superioare de Medicină Veterinară din București în anul 1935

consulul francez Bécлар, fiu al decanului facultății de medicină din Paris, să intervină pe lîngă tatăl său pentru a-i recomanda un medic iscusit și încercat, care să vină la București pentru a reorganiza serviciul sanitar al țării.

Din fericire cel care s-a hotărît să răspundă la această chemare a fost tînărul doctor **Carol Davila**, personalitate puternică, cu o pregătire științifică multilaterală, însuflețit de idei progresiste și dotat cu talent organizatoric.

Ajuns în țară, în martie 1853 și primind să organizeze serviciul sanitar al armatei, Carol Davila și-a dat seama că în primul rînd are nevoie de cadre. După multe greutăți reușește să înființeze, la 4 decembrie 1855, școala de mică chirurgie care este transformată în anul 1857 în Școala națională de medicină și farmacie.

După anumite documente, în programul școlii de medicină și farmacie, a existat chiar de la înființarea ei în 1857, un curs de „veterinărie”, la catedra de medicină veterinară fiind încadrat profesor doctorul Wolfgang Lucaci, protoveterinarul statului. Se pare că acest curs a fost predat și mai înainte la școala de mică chirurgie de la Mihai Vodă, deoarece în programul acestei școli, publicat în Monitorul Oficial din martie 1856 se găsește și „veterinăria”.

minat o serioasă preocupare a cercurilor oficiale în vederea formării unui corp veterinar propriu.

Doctorul Wolfgang Lucaci a editat în anul 1855 primul manual de boli epidemice ale animalelor, lucrarea fiind tipărită la imprimeria mitropoliei.

Datorită situației grave a creșterii și sănătății animalelor la noi în țară, Carol Davila își dă seama că este nevoie de o școală specială de medicină veterinară.

Ca urmare, prin decretul publicat în monitorul oficial din 1 dec. 1860 ia ființă în România, învățămîntul veterinar, ca o școală specială încadrată în școala națională de medicină și farmacie. Primul director al școlii a fost Carol Davila.

Cu toate că fusese fixată pentru deschidere data de 1 ianuarie, școala n-a început de fapt să funcționeze decît la 15 mai 1861, în urma decretului dat de Domnitorul Alexandru Ioan Cuza.

La această dată Davila a ales dintre elevii înscriși la școala de medicină și farmacie un număr de 34 de tineri, constituînd astfel prima serie de elevi veterinari.

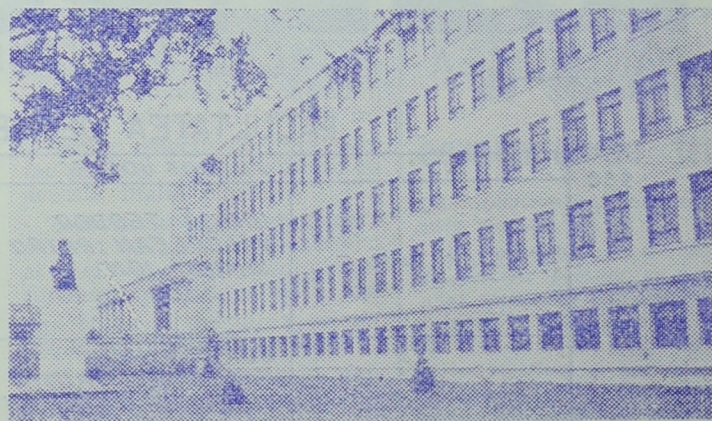
Din lipsă de profesori pregătiți, ca în toate începuturile de acest gen, s-a făcut apel, pentru a ține unele prelegeri la elevii mai distinși din anii superiori ai școlii de medici-

intîmpina izbucnirea și întinderea epizootiilor, să influențeze cu toată forța morală spre a îndemna pe cultivatori la îmbunătățirea raselor de vite și la creșterea lor într-un mod înțelept.”

În baza art. 257 din Legea învățămîntului secundar și superior intrată în vigoare în anul 1864, prin care, între altele, învățămîntul medicinei veterinare era inclus în învățămîntul superior, absolvenții școlii trebuiau să susțină o teză. Primele teze au fost susținute în ziua de 10 februarie 1869 și aparțin medicilor veterinari Dimitrie Preotescu și Ioan Popescu, elemente fruntașe, care elevii fiind, au fost numiți profesori la Școala veterinară.

Prima teză a lui Dimitrie Preotescu are ca subiect „Despre peripneumonia contagioasă sau pneumonia interstitialis bovina”, iar a doua teză, a lui Ioan Popescu, are ca titlu „Typhus contagios sau Pestis bovina”.

În momentul transformării școlii naționale de medicină și farmacie în facultate de medicină, în 1869—1870, școala de medicină veterinară se separă administrativ, directorul acesteia fiind numit **Mauriciu Colben**. Totuși, anumite documente arată că școala rămîne încă atașată facultății de medicină, fiind astfel considerată ca făcînd parte din învățămîntul superior.



Institutul de cercetări veterinare și biopreparate „Pasteur” din București

noscut prin descoperirile sale în parazitologie realizate ca medic veterinar de abator. Pleacă în străinătate și lucrează în cele mai vestite laboratoare din Germania. Ca profesor de parazitologie la Facultatea de medicină veterinară din București se situează alături de cei mai mari

Paul Riegler a preparat pentru prima oară în țară diferite seruri și vaccinuri de uz uman și veterinar.

Activitatea profesorului Paul Riegler în domeniul imunologiei și imuno-profilaxiei a dus la înființarea în țara noastră

(Continuare în pag. 10)

FRUNTAȘII LA ÎNVĂȚĂTURĂ SALUTĂ CEA DE-A 25-a ANIVERSARE d. I.A.T.

FACULTATEA DE AGRONOMIE

MEDIA OBTINUTĂ SESIUNEA Iunie-Iulie	10,00			CHEREJI GHEORGHE HOMOKI IRINA	
	9,50	SUCIU TEODOR		HOMOKI PAVEL BÎRLEA VASILE AVRAM TEODOR	
	9,00	DAN MIRCEA BUTAR MOISĂ IZVERNAR GHE. CIUREL ȘTEFAN BUDIȘTEANU DANUT	SUCIU IOAN TANCO PETRU STANCU PETRU KIRR MIHAI DAEA PETRU	ALBU DUMITRU BOGZA LEONICA TUDUCAN FLOARE MUREȘAN VIORICA ROȘU NICOLAE CEĂPSA IOAN ALISTAR LUCIA MATEUT NICOLAE	BOTOȘ PAVEL NICOLESCU GABRIEL ARDELEAN PAUL POPOVICI VIOREL MISTOR ELENA LERCH ANTON DANI ȘTEFAN
	8,50	NICOLESCU DUMITRU MAMU VASILE CSORICS ȘTEFAN IVAȘCU IOAN	STANCA IOAN MENG NICOLAE CIORAN AURICA BĂLOI TRAIAN TĂNĂSE DUMITRU STĂNOI ELENA GHERA PETRU	TOMA PETRU BOCHIS IOAN PUSCĂ IULIANA PĂNTEA IOAN VELIH ELENA VELIH VENDEL BLAJ GHEORGHE	MÎȚA GHEORGHE MĂRTI TEODOR BALOGH ȘTEFAN ANDREI MARIANA SLEV DRĂUCEANU E. MOȘ MAGDALENA POPIUC IOAN RAPCEA IOAN DRĂGĂNESCU V. COVACI ILEANA
	8,00	PARAIPAN PAMAIT NĂDIȘAN IOAN VĂSUT VALERIU ZĂRIE TOMA POPESCU VASILE	TRIPON VASILE DRUȚĂU MARIA PIRYU ILIE EME IULIA LUNGU AURORA FUMOR IOAN	STANCU ION PAP ALEX. ARDELEAN R. MILOTA S. MARGHESCU I. TOTH ALEX. BOTEZATU F. UTMA A. PĂUNESCU DAN PURCEA A. MĂCEȘANU D. SIMUT IOAN MATICIUC C. LOBONT R. POPESCU I. ARJOCA M. TIRZIU E. BĂCĂNU I.	ROZSAHEGYI I. MEZE VIORICA GABROVEANU E. ȘULI IULIANA PARAIPAN CR. HOTINCIANU B. POPOVICI M. PĂTRUC V. SZŐKE ALEX. FITEREU IOAN OSTOIA O. ROȘU PETRU KEMENY IOSIF BORCĂU IOAN PHILIP HANS MÎȚIU OLIMPIU SZŐKE ALEX. PETRESCU IOSIF MATEI IOAN MARCȘO ANDREI SOMEA VASILE DAVIDOIU D.
	ANUL I.	ANUL II.	ANUL III.	ANUL IV.	



STANESCU N. ȚIȚEICA V. ÎNMÎNAREA PREMIILOR DRIHA ANA FRECOT IOSIF



DAN MIRCEA ALBU D. CHEREJI GH. DILLER H. SCOBERCEA I. SUCIU T.

FACULTATEA DE MEDICINĂ VETERINARĂ

FACULTATEA DE ZOOTEHNIE

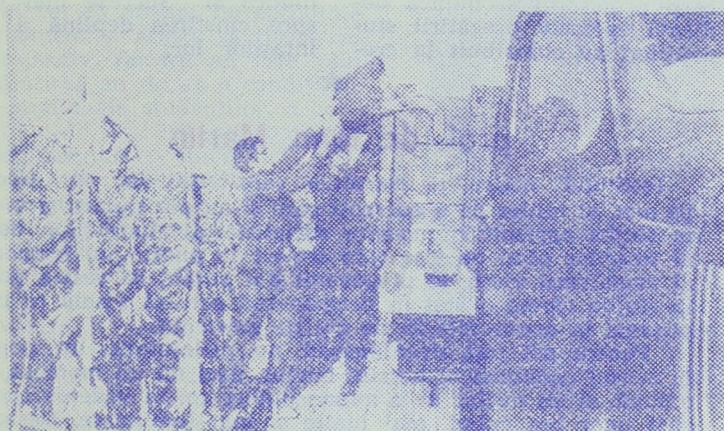
MEDIA OBTINUTĂ SESIUNEA Iunie-Iulie	10,00				
	9,50	ȚIȚEICA VASILE	FRECOT IOSIF IONIȚĂ TEODOR VĂLCELEAN PETRU SIMION ION	SCOBERCEA ILIE HERĂSCU VALERIAN MATICĂ CORNEL FIRU DUMITRU C.V. FUSARIU VASILE KELCIOV BARTOLOMEU VASII STELIAN	
	9,00	ILIESCU VASILE MAMUT IOAN COMAN EUGENIA	BOROS ENDRE FALCA CONSTANTIN VICEVICI WEIDMAN FĂCEA DUMITRU MATEI GHEORGHE PICIORUS PETRIȘOR RUICU IOAN	DONȚA CAROL TĂTĂRU DOMNICA DUMA NICOLAE ȚIȚICĂ MIHALACHE	DRIHA V. ANA DILLER HELMUT GIURGIU IOAN TOCUT VASILE LUCA GHEORGHE VOICULESCU IOAN
	8,50	PRODAN MIRCEA GHERBAN MARIUS POPOVICI SORIN SĂRĂNDIN HORIA CIOCAN ILIE SAPTA VASILE	GANȚA CARMEN CHETRINESCU NICOLAE RUS MIHAI CALOȚĂ MARIA DANCEA PICIORUȘ MARIA GOLDIS IOAN HORAR DUMITRU SCHNUR EDGAR MARIAN DIMITRIE MARINOVICI ALEX. SIMU MURGU TEUCEANU MIRCEA	DEBITA MARIA MILIM DUSAN CIUREA GHEORGHE HIRTEA IOAN MACOVIEVICI ALEX. NAGHI IOAN PETRUCĂN ELENA BOBUTAC ALEXE HEB VASILE BOTAR MARIA	ROMĂNU MIHAI SPOREA MATEI PĂDEANU IOAN NANU IOAN SULTAN ȘTEFANA BORBELY ZOLTAN GRIGOROIU EUGENIE MOGA FLORIN NICOLICI VALERIA TERCHILA EMIL VARGA ILIE GAFTON GHEORGHE DEMETRESCU IOAN TURCAȘ MARIA ZORITI MARIN FEJER IOSIF FILIP JUSTIN
	8,00	ANUL I.	ANUL III.	ANUL IV.	ANUL I. ANUL II.

UN AJUTOR PREȚIOS LA STRÎNSUL RECOLTEI

La muncă patriotică în miez de vară

A fost o zi capricioasă, rece și întunecoasă a verii și ea destul de capricioasă anul acesta. Așteptăm mașinile ascultând difuziunile discuțiilor ale colegilor. Preocupat de clipele plecării, mi-am revizuit încă odată conținutul bagajului ajungând

ochi de apă, apoi altele... ca alternanța verde, galben și continuă printre satele răsfirate de-a lungul șoselei parcă a-nume să-și atragă atenția asupra bunăstării oamenilor din aceste părți. Am ajuns la o oră destul de înaintată a dimineții.



la concluzia că nimic din ce-mi era necesar nu lipsea. Acest gând liniștitor m-a făcut să uit pentru o clipă discuția colegilor care, acum, erau nervoși din cauza aminării plecării.

Soarele nu se arătă de loc. Rămânea ascuns după întunecoasa perdea de nori ce se perindau ca un fum în vâzduhul umed. Abia mai târziu veni și mașina, cu care urma să ajungem acolo unde era nevoie de brațele noastre nu prea vinjoase, dar harnice.

Drumul a fost lung, poate numai din cauza gropilor și a vântului ce ne șuiera autoritar pe le urechi. Am cântat apoi și în fiecare melodie puteai desluși o nerăbdare ascunsă.

În stînga și în dreapta șoselei printre fuga neobosită, dar plină de simetrie, a duzilor ce ne însoțiră ca niște călăuze credincioase mai tot drumul, puteai distinge verdele lanurilor de porumb sau galbenul auriu al grâului vestind vremea secerișului. Nu în puține locuri privirea întilnea câte un

Că Variașul este o comună destul de mare, mi-am dat seama imediat. Plutea peste tot o atmosferă de ordine și curățenie. Au urmat apoi zilele în care, salopeta mi-a fost nedespărțită.

Soarele ne ardea pielea, încă neobișnuită cu razele fierbinți, făcându-ne insuportabilă poziția orizontală. Serile treceau repede, pierdute în discuții și glume ca la cămin. Dimineața, odată cu răsăritul soarelui trebuia să a-lungăm dulcele somn și să ne grăbim a urma proverbul „cine se scoală de dimineață, departe ajunge”. Munca mergea înainte, iar hectarele de soia și porumb păreau mai vesele în urma noastră. Munca aceea sub arșița soarelui, ne-a adus laude din partea acelor ce-și pusese nădejdea în noi. Comportarea noastră (cu mici excepții pentru că nu există pădure fără...) i-a mulțumit pe toți cei ce-și luaseră dificila misiune de a răspunde de munca noastră.

COSTI TRAIAN

Avanpremiera în viața de student: strînsul recoltei

Zile de octombrie. Razele solare au aureolat parcă mai de dimineață decât oricînd, întreaga natură a toamnei care, încet, își pune pacetea peste cîmpuri. În aceste fermecătoare zile, pe ogoare, bătuia de strîngere a recoltei se desfășoară din plin, iar alături de aceia care înfrunziți cu străbunul pămînt se bucură de rezultatele lor, vin și studenții pentru a-i ajuta.

La unul din aceste centre, am fost martor ocular zile în șir, lucrînd cu elan tineresc, admirînd entuziasmul viitorilor specialiști ai agriculturii.

Imi amintesc de ziua de 20 octombrie. Se anunțase o zi grea. Între echipe, între componenții echipelor se luase o hotărîre fermă, de a se depăși norma zilnică și, bineînțeles, cu fiecare dorea să-și vadă echipa sa în frunte.

Munca începuse. De o parte și de alta, în jurul grămezilor de porumb, studenții depănușau în ritm tineresc presărînd o glumă sau fredonînd o melodie. Undeva, într-un loc, o discuție pe temă de literatură se anunță viu disputată.

Dar peste tot se lucra, vîzîndu-se cu ochii realizările zilei,

a fiecărei echipe în parte, iar prin aceasta atașamentul față de patrie, față de popor. Și seara s-a apropiat parcă mai repede ca oricînd, căci fortificarea în natură, munca și veselie, au făcut ca minutele să curgă fără să le simțim. Dar se aștepta rezultatul și pe drept a fost comunicat de tov. șef de lucrări Bratu Vasile.

„Toate echipele sînt fruntașe! Dar din toți studenții, Rîșniță Gheorghe, Filip Ioan, Stănescu Constantin, Cornea Ion, au depus o muncă susținută, evidențindu-se în mod special”.

Și același ritm la culesul porumbului din lan, transportul porumbului, încărcarea sacilor cu grîu pentru semănat, s-a repetat de-a lungul celor 30 de zile petrecute de studenți la Liebling.

Zilnic, mai vioi, cu dragoste și considerație pentru munca lor, toți au dorit să aducă la sîrbătorirea a 25 de ani de la înființarea Institutului Agronomic o cît de mică contribuție. Faptele vorbesc prin cei 25.383 lei care au reprezentat contravaloarea muncii prestată aici.

ILIE MARCEL

Toamna studenții pe ogoarele Patriei

Zilele sînt din ce în ce mai scurte și mai reci. E toamnă, e toamnă iar, cade bruma. În fața noastră șoseaua își desfășoară panglica-i argintie. Pomii defilează cu repeziciune de-o parte și alta a drumului. Sînt puțin cam triști pomii, își pierd treptat podoaba de verdeață pe care au purtat-o cu atîta fală toată vara.

Noi, chemați să ne dăm aportul la strîngerea recoltei ne-am grăbit să răspundem. Studenții anilor unu și doi am fost repartizate să ne desfășurăm



munca la I.A.S. Timișoara, și iată-ne în fiecare dimineață străbătînd șoseaua spre Moșnița. E frig, dar nu ne speriem, sîntem tineri și-apoi cîntînd parcă toate merg mai ușor.

Cît vezi cu ochii, lanuri de porumb. Vîntul bate, frunzele uscate ale porumbului au un foșnet prelung și cu toate acestea, tot nu pot acoperi risete-

le și cîntecele fetelor. Printre rînduri zărim câteva bîsmăluțe înflorate. Sînt „capul de pluton”, sînt cîteva dintre frunze: Ciolig Maria, Gheran Ana, Boboc Gheorghîța, Agro II; Gitan Cecilia, Mihai Rodica, Șerbănoiu Elena, Sușai Ana de la Zoo II și I și multe altele.

— Cum ați înțeles să răspundeți la această muncă?

— Cu mult elan și avînt tineresc. Sîntem chemate să ne dăm aportul pentru terminarea recoltei și sperăm că aceasta să fie cît mai substanțială. E de laudat inițiativa, ca pe lîngă toți oamenii muncii, și studenții, tineretul studios, schimbul de mîine al țării, să dea o mîină de ajutor la strînsul recoltei.

— Cum vi se pare munca, fetelor?

— Nu e grea, nu e nici ușoară. De fapt nu avem timp să ne gîndim la aceasta. Singurul lucru la care ne gîndim este ca munca noastră să fie de calitate. Știm că trebuie să lucrăm în tempo susținut, pentru ca vremea urîtă să nu ne prindă cu recolta pe cîmp. Totodată, pe această cale, ținem să mulțumim atît cadrelor didactice care ne-au îndrumat cît și conducerii I.A.S.-ului, care și-au dat silința ca munca să se desfășoare normal.

stud. LAURA MICU

Început...

Fără să ne dăm seama, zilele frumoasei vacanțe au fost năpădite de ruginiul frunzelor, amintindu-ne de noi eforturi și griji. Apoi a venit și clipa cînd bagajele au fost întocmite cu grija și reveria de totdeauna, reveria anumitor

Alegerile factor hotărîtor

(Urmare din pag. 4)

bleme există la toate facultățile institutului nostru, între ele incluzîndu-se: slaba pregătire profesională a unor ani de studii, nivelul scăzut de participare a studenților la diferite activități culturale-artistice, politico-ideologice, sportive etc. Multe din problemele arzătoare ale anilor de studii din facultăți vor face obiectul dezbaterilor la nivelul conferinței pe facultăți și institut. Pentru aceasta am elaborat deja un plan orientativ de probleme, precum și un proiect al programului de activități, acesta urmînd a fi definitivat pe baza propunerilor făcute de studenți.

O atenție deosebită acordăm acum studenților anilor I, prezentîndu-le un material despre locul și rolul Asociației Studenților în viața universitară, precum și un proiect al programului de activități formulat în funcție de posibilitățile specifice ale acestor ani de studii.

Alături de anii I ai facultăților, ne preocupăm de toți studenții, urmînd la anii de studii întocmirea tuturor materialelor necesare alegerilor. Este necesar ca acestea să fie bine întocmite pe baza obiectivelor și sarcinilor Asociației Studențești din fiecare facultate.

Punctul de vedere al activității viitoare a cadrelor de asociație trebuie să-l constituie rezultatele anului universitar trecut. Pornind de la aceste rezultate se pot stabili concret și precis noile obiective

de muncă în fiecare domeniu, obiective care să reflecte cerințele organizațiilor respective, să aibă un caracter cu adevărat mobilizator, desprînzînd din ele ce anume avem de făcut în perioada următoare.

Respectînd cu fermitate demeritismul organizației noastre revoluționare, principiile eticii socialiste, căutăm să imprimăm alegerilor o exigență deosebită, care să permită propunerea și alegerea în noile organe de conducere ale asociațiilor, a tinerilor merituosi, muncitori, combativi, plini de inițiativă, devotați intereselor colectivului din care fac parte și care-i investesc cu această înaltă cinste.

Trebuie să înțeleagă fiecare student că postura de activist al unei organizații revoluționare oferă necesitatea de a cîștiga stima și prețuirea colegilor, prin pasiune în muncă și simț de răspundere, prin prezența permanentă în miezul realităților studențești, ca exponent al opiniei studenților, manifestîndu-se ca un tînar revoluționar.

Constatăm cu satisfacție că alegerile în cadrul institutului nostru se desfășoară respectîndu-se prevederile statutare și instrucțiunile Comitetului Executiv al U.A.S.R. privitoare la particularitățile acestor alegeri. Ne exprimăm convingerea că noile organe alese vor fi competente a duce la bun sfîrșit sarcinile ce revin organizației noastre.

lucruri dorite neatîns de eripa timpului.

Totul a început prin comunicarea repartizării în centrele destinate muncii patriotice. Liniștea amfiteatrului mi-a amintit pentru o clipă de atmosfera cursurilor, făcîndu-mă să retrăiesc emoțiile anului trecut. Mi-am auzit apoi numele pe lista celor ce mergeam la Semlac. Surpriza plăcută a sosirii noastre în acest centru a fost întîlnirea tov. inginer Anca Voichița, absolventă a institutului nostru. Aceasta a anihilat repede oboseala drumului. Și, aici am desprins cu atenție cîteva din tainele meseriei de agronom.

Îndrumați indeaproape, chiar de-a doua zi am început recoltarea și sortarea legumelor (gogoșari, morcovi) destinate conservelor. Diminețile reci ale acestei toamne erau toți pline de tinerete și energie. S-au remarcat printre alții Leu Trandafir, Ciurel Ștefan, Iucu Ioan și Mureșan Dinel.

În mijlocul oamenilor de acolo, am înțeles ce înseamnă răspunderea, am simțit ce înseamnă dragostea pentru ogor și pentru profesia de inginer agronom, am desprins învîntămintă trainice pentru viață.

stud. BORDEA GRIGORE

NOUTĂȚI

O nouă combină de recoltat sfeclă

(Le tracteur et la machine agricole nr. 24, 1969, Elveția)

La această mașină de concepție nouă, smulgerea sfeclii nu se face printr-o mișcare rectilinie, ca la mașinile cunoscută, ci printr-o mișcare de rotație. Dispozitivul de smulgere al acestei mașini se compune dintr-un lanț de tracție în cauciuc cu profile canelate și dintr-o coroană de extracție cu comandă hidraulică. Frunzele de sfeclă sînt prinse și menținute puternic între curea și coroană. Se imprimă apoi o mișcare de torsiune sfeclei care astfel este smulsă și trecută între două bare de secțiune triunghiulară, unde se face decoletarea de către dispozitivul de tăiere. Acest dispozitiv constă dintr-o lamă cu dinți de fierăstrău și un cuțit circular rotativ.

Sfecla decoletată este dusă de un transportor acționat hidraulic, într-un buncăr basculabil cu capacitatea de 1,5 tone. Bascularea buncărului se face la comanda tractoristului, cu ajutorul a doi cilindri hidraulici. Punctul de basculare al buncărului se află la o înălțime mare de la sol astfel că sfecla poate fi transbordată direct într-un vehicul de transport.

Un scuturător economic de fructe

(Motorisation agricole nr. 242 — 1969, Franța)

Se pot recolta în cîteva secunde fructele pomilor cu ajutorul unui scuturător lansat de o firmă britanică. Mașina, care a fost întrebunătățită cu succes la recoltarea merelor, cîntărește numai 431 kg și poate fi acționată de un tractor mic sau mijlociu de 35 la 45 CP.

S-a demonstrat că scuturarea are o influență favorabilă asupra pomilor, aceștia dînd o recoltă sporită în sezonul următor.

Mașina de scuturat prinde pomul într-un clește hidraulic prevăzută cu o garnitură de cauciuc, care se poate regla astfel ca să nu vatăme trunchiul pomului. Prin scuturare fructele cad și pot fi culese manual sau mecanic. Organul cel mai important al acestei mașini este o pompă hidraulică.

NICOLESCU GABRIEL

CÎND GÎNDURILE ZBOARĂ

Sintem la ora bilanțului, cînd gîndurile zboară în întîmpinarea amintirilor, cînd relevarea unei existente pline de realizări a devenit o certitudine, cînd inima palpită în ritm sincronizat cu pașii uriași ai împlinirilor.

Sintem la ora bilanțului, cînd dezlegări de probleme, de succese ale muncii devotate, de căutări și eforturi, își găsesc concretizarea.

Sintem la ora cînd ne îndreptăm gîndurile recunoscători spre steagul călăuzitor al Partidului nostru, sub a cărui oblăduire s-a semnat actul de naștere al acestui institut. Gîndurile ne poartă spre clipa cînd vom putea raporta celei de-a 50-a Aniversări a partidului că sintem demni urmași ai generațiilor care au luptat pentru ridicarea edificiului institutului nostru spre noi culmi.

Sintem la ora bilanțului, cînd o privire retrospectivă poate fi prilej de analiză a unei activități de un sfert de veac, pusă în slujba formării specialistului în agricultură ca personalitate cu înalte calități intelectuale, morale și cetățenești.

Cu prilejul aniversării a 25 de ani de la înființarea I. A. T. ne-am adresat unor cadre didactice din institutul nostru cu rugămîntea de a ne răspunde la cîteva întrebări legate de bogata și îndelungată lor activitate pe tărîm profesional, social și obșteșc.

— Cu ce gînduri întîmpinați aniversarea institutului?

— Care a fost momentul cel mai semnificativ în satisfacții legate de activitatea dumneavoastră?

— În ce probleme majore v-ați adus contribuția pentru dezvoltarea procesului de învățămînt și a cercetării științifice?

— Cum a evoluat în timp locul în care vă desfășurați activitatea?

Mulțumim pe această cale celor care și-au dat concursul la realizarea acestei pagini și le dorim și pe mai departe multă sănătate, succese depline și realizarea tuturor dorințelor.

Gheorghe Valuță, Ion Vasiliu care și-au continuat apoi activitatea la Facultatea de agronomie din București, pe profesorii T. B. Girda, Emil Roșu și Eugen Epure care au funcționat apoi la Facultatea de zootehnie din Arad și alții. Ceilalți am rămas să ne aducem mai departe contribuția la dezvoltarea facultății noastre.

Atașamentul față de instituție, dragostea de profesie dorința de afirmare a primului corp profesional și munca dedicată exclusiv pregătirii studenților, au contribuit la cre-

area unui climat prielnic pentru formarea studenților, din rîndul cărora apoi s-au ridicat numeroase cadre didactice, cercetători și specialiști care continuă o activitate rodnică în facultatea în care s-au pregătit, în alte instituții de învățămînt și în producție. Noi, profesorii lor, ne mindrim cu realizările lor.

Azi, cînd aniversăm 25 de ani de la înființare, dragostea pentru tineretul nostru mă face să le urez mult spor la muncă și succese mai mari spre cinstirea deplină a înaintașilor lor.

prof. dr. Ioan Martîn

Institutul nostru, al dascălilor care sînt sau au trecut pe aici, al miilor de absolvenți care și-au pus munca și viața în slujba agriculturii noastre socialiste, al studenților, deci, al tinerilor plini de vise care trăiesc în anotimpul fermeat al primăverii vieții, al plugărimii din partea de vest a țării, în slujba căreia a stat în permanență această școală ce împlinește în aceste zile 25 de ani de existență.

Pentru noi toți, evenimentul ne prilejuiește un popas în sensul comunist al acestui cuvînt, deci nu un moment de odihnă, ci un mijloc de a aduna puteri noi în vederea cucuririi unor noi culmi, mai înalte și mai luminoase. Desigur că un astfel de praznic este și un prilej de a trece în revistă luminile și cadrul în care și-a desfășurat activitatea cea dintîi instituție a învățămîntului superior creată de regimul nostru.

Luminile au fost multe și mari; am trăit împreună cu țara întreagă o epocă de prefaceri innoitoare. Trebuie să mărturisesc că, dintre toate faptele luminoase care s-au petrecut în cei 25 de ani, momentul cel mai semnificativ pentru mine a fost acela în care conducerea de partid și de stat a apreciat pozitiv produsul muncii noastre — calitatea absolvenților noștri. Iar cînd aceeași apreciere a fost dată și de către țărînimea condusă de absolvenții noștri, am simțit din plin mindria de a mă număra printre dascălii acestei instituții de știință și cultură. M-am bucurat că am contribuit și eu la înființarea institutului și la propășirea lui, în special la transferarea laboratorului Camerei de agricultură Timișoara în patrimoniul tinerei facultăți de agronomie.

Munca desfășurată pînă în prezent, ca și minunatele însușiri ale colectivului nostru, mă îndreptătesc să am convingerea că în viitor în cartea de aur a Institutului agronomic din Timișoara, vor inscrie victorii noi, mai mari și mai strălucitoare decît cele de pînă acum, deoarece această înaltă școală de agricultură se conduce după deviza pe care o va respecta cu sfințenie: „Tot înainte și tot mai sus!”

Șef de lucrări Ioan Fazecaș
Șef de lucrări Valeria Fazecaș

— Cu ce gînduri întîmpinăm aniversarea institutului?

Este foarte greu de făcut o selecție prin noianul de gînduri, sentimente și dorinți care ne umplu inima cu această ocazie.

Atît eu, cît și soția, sintem emoționați la gîndul că această zi ne dă prilejul de a face bilanțul muncii pe care am depus-o de aproape un sfert de veac, umăr la umăr, în cadrul acestui institut. Instituția a luat ființă sub ochii noștri. Aici ne-am cunoscut și am muncit ca studenți și tot aici, ca tovarăși de viață, am fost printre primii care ne-am pus cunoștințele la dispoziția atîtor promoții de absolvenți.

Întîmpinăm aniversarea cu dorința de a ne pregăti tot mai bine și de a ne bucura de succesele institutului nostru precum și de succesele inginerilor pregătiți aici.

— Un eveniment important în viața noastră considerăm că este revederea an de an cu promoțiile acestui institut, alături de care rețrăim din amintiri, clipele dragi.

Satisfacțiile sînt multe, începînd cu faptul că am reușit să absolvim o facultate în condițiile grele de după război, apoi momentul în care am fost primit în partid, primirea unor distincții: Ordinul Muncii clasa a III-a, Medalia Muncii, plecarea în U.R.S.S. pentru documentare științifică ș. a.

În domeniul muncii profesionale îmi amintesc cu plăcere de faptul că la numai un an de predare la catedră am reușit să redactez cursul de Fitotehnie.

— Cercetarea științifică a fost pentru mine întotdeauna

o pasiune, un prilej de satisfacții fără margini. Am avut bucuria de a fi responsabil cu munca de cercetare a studenților din acest institut, în perioada cînd institutul nostru a organizat prima sesiune de comunicări științifice studențești din țară. Sint mulțumit de fiecare dată cînd studenții îndrumați de mine, participă la sesiuni de comunicări științifice de unde se întorc cu premii și distincții.

Tot acum, în aceste clipe cînd institutul împlinește al 25-lea an de existență, gîndurile mi se îndreaptă și către cea de-a 50-a aniversare a P.C.R. pe care ne angajăm, alături de toate cadrele didactice, studenții și personalul administrativ din institut, s-o întîmpinăm cu noi succese și cu certitudinea că ziua de mîine ne va aduce noi satisfacții.

Privitor la dezvoltarea disciplinei de Fitotehnie, la care lucrez de 20 de ani, sint foarte multe de spus.

Numărul cadrelor didactice s-a dublat, baza materială privind aparatura pentru uz didactic și de cercetare a crescut simțitor, studenții dispun fiecare în prezent de cursuri și îndrumătoare de lucrări practice redactate de cadrele didactice ale disciplinei noastre și litografiate la litografia institutului nostru. Dispunem de o stațiune didactică experimentală proprie în plin proces de dotare și modernizare.

În încheierea acestor gînduri, subscriu și eu alături de cei care sintem încrezători în realizarea visului nostru mult dorit — construcția noului lăcaș de învățămînt agronomic al Banatului, ale cărui planuri le avem viu înțipărite în minte și în inimi!



Primii profesori ai Facultății de agronomie din Timișoara (1947) (de la stînga la dreapta): Prof. dr. Ion Nanu, prof. dr. Eugen Epure, prof. dr. Gherasim Constantinescu, prof. dr. George Bujorean, prof. dr. Gheorghe Bungescu, prof. Gheorghe Valuță, prof. dr. Irimie Staicu, prof. dr. Coriolan Drăgulescu, prof. dr. Victor Ghimpu, prof. dr. Alexei Potlog

Pentru început, rugămîntea noastră a fost adresată

prof. dr.
Gheorghe Bungescu

care a fost primul decan al Facultății de agronomie, ales de consiliul acesteia la 30 noiembrie 1945.

— Una din preocupările de seamă ale regimului de democrație populară a fost și ridicarea standardului de trai al țărînimii, care nu se poate obține decît printr-o producție mult mărită și variată.

Sporirea producției se obține printr-o aplicare în agricultură a unor procedee noi descoperite de știința agricolă, printre care amintim: cele mai moderne mașini agricole, îngrășăminte de tot felul, metode de cultură mult perfecționate, semințe selecționate și animale de rasă.

Adoptarea acestor procedee de către marea masă țărîneasă se poate face numai cu ajutorul unui număr mare de tehnicieni agricoli fără de care suferă mult producția. Iată deci un prim factor major, lipsa de cadre de tehnicieni agricoli, cu pregătire superioară, care a determinat înființarea unei noi facultăți.

Facultatea de agronomie din Timișoara a luat ființă în vara anului 1945. Este prima instituție de învățămînt superior creată de regimul democrat-popular.

Factorii determinanți care au dus la înființarea ei au fost reforma agrară și transformările ce se prevedeau de către partid, pentru agricultură. Banatul, ca regiune cu mare pondere agricolă și în același timp cu o bună tradiție, re-

simțea nevoia de cadre și în același timp oferea condiții foarte prielnice pentru o asemenea instituție. Necesitatea unei facultăți de agronomie apărea și mai evidentă cu cît se știe că Facultatea de agronomie din Cluj a funcționat la Timișoara în anii 1940—1945 și urma să se întoarcă în Cluj.

Facultatea s-a înființat în cadrul Politehnicii din Timișoara, dar avea buget propriu și administrație separată.

Conducerea inițială a noii Facultăți de agronomie a fost încredințată unui Consiliu profesoral provizoriu, format din 9 profesori de la Politehnică și de la celelalte facultăți de agronomie din țară. Ca decan al consiliului provizoriu a fost numit tov. prof. dr. Ilie Murugulescu de la Politehnică din Timișoara. Acest consiliu a avut sarcina să recruteze pe cale de concurs profesorii și conferențiarii facultății. Concursul a avut loc în cursul lunilor octombrie — noiembrie 1945. Au fost recrutați după acest concurs 12 profesori, urmînd ca posturile libere să fie ocupate ulterior. Aceștia au format primul consiliu profesoral al facultății, care s-a constituit la 30 noiembrie 1945. În prima ședință a acestuia am avut cîntea să fiu ales decan.

De începuturile Facultății de agronomie din Timișoara mă leagă deci, multe amintiri și deosebite sentimente.

Gîndindu-mă la primele zile de muncă și de răspundere, re-trăiesc emoțiile începutului, care nu a fost deloc ușor.

În afară de spațiul de învățămînt rămas prin plecarea Facultății de agronomie din Cluj, catedrele nu dispuneau de baza materială necesară deschiderii cursurilor în toam-

na anului 1945. De aceea, eforturile au fost îndreptate spre crearea condițiilor pentru învățămînt. În același timp trebuiau găsite soluții pentru asigurarea studenților cu cămine și cantină.

Legea de înființare a facultății prevedea dotarea acesteia cu fermele: Timișoara, Ceala, Voiteni, Jebel și Teremia-Mare. Acestea, prin valorificarea producției lor au furnizat fondurile necesare primelor dotări. Dar și fermele erau după război destul de dezorganizate și cu rentabilitate redusă.

Primul concurs de admitere l-am ținut în noiembrie 1945. S-au prezentat numeroși candidați din toată țara.

Primii profesori și primii studenți, entuziasmați de noua lor calitate, au muncit cu rivă și atașament pentru a dezvolta tînăra facultate. Imi aduc aminte de greutățile prin care au trecut atît profesorii cît și studenții.

Trecîndu-se peste primele greutăți și depunîndu-se efort pentru dotarea și buna organizare a procesului de învățămînt, am ajuns în scurt timp în situația să putem concura cu celelalte facultăți surori mai mari.

Succesul ne-a fost asigurat de la început de calitatea profesorilor recrutați cu exigență, din rîndul celor mai buni specialiști din celelalte facultăți de agronomie și din Institutul de cercetări agronomice. Aici s-au afirmat personalități proeminente ale învățămîntului superior agricol, care au imprimat o notă dinamizantă activităților în facultățile la care ulterior și-au dus activitatea. Între aceștia amintim pe profesorii: Gherasim Constantinescu, Teodor Nica,

ÎN ÎNTÎMPINAREA AMINTIRILOR

dr. Marla Neagu

Pe la sfârșitul unui sfert de veac a institutului de bucurie și satisfacție pentru tot ce am trăit în cei ani, atât pe linia dezvoltării bazei științifice, cât și pe linia dezvoltării procesului instructiv-educativ.

Pe parcursul acestei perioade, care pe parcursul anilor a fost pentru mine un al doilea sfert de veac, toate necazurile și bucuriile lui. Doresc să constituie pentru noi toți, pe lângă amintiri, o aspirație și un imbold pentru realizarea unei activități viitoare, asigurați-vă că departe bine meritatul prestigiu al

pe care l-am avut ca din cei 25 de ani de activitate profesională să aleg un moment și acesta să fie și cel mai fructuos din punct de vedere retrospectiv, fiecare an este plin de realizări. Îmbunătățirea an de an a condițiilor de studiu ale studenților, a condițiilor de practică, au constituit pentru mine un dublu succes. Îmbunătățirea acestor condiții cu sinceritate, modestie și imbold în activitatea noastră. Fiecare realizare este o promție, fiecare întâlnire duce la cunoașterea, fiecare sesiune științifică a cadrelor studențescilor, precum și succesele colegilor mei mici, sînt pentru mine momente emoționante.

Pe lângă distincțiile între diversele probleme, în activitatea noastră sînt majore și cred că fiecare din noi este dator să-și amintească datoria de dascăli, educatori și profesori. Sufletul în tot ceea ce facem, contribuim la dezvoltarea procesului de învățămînt. În activitatea noastră, marea familie de lucrători din acest institut consideră și eu, o modestă roțiță într-un mecanism complicat.

Pe lângă ceea ce lucrez și-a desăvîșit activitatea dezvoltarea bazei materiale, de evoluție a conținutului ei, de largirea posibilităților de lucru, am pus la dispoziție prin biblioteca

la locul de muncă, la mobilierul și aparatură de lucru, nu-mi vine să cred că în activitatea la această disciplină cu o masă de lucru, lăsate în dar de facultatea soră, activitatea similară se găsește și celelalte discipline. Ne-a micșorat cu nimic elanul și dorința de a da producției cadre bine pregătite. De atunci, mulți dintre ei astăzi profesori de lucrări în institutul nostru, în alte activități de răspundere în producție, au înțeles că au făcut totul pentru a se prezenta și colegii lor de la facultățile surori

în condițiile grele în care ne desfășurăm activitatea științifică, pe atunci neobligatorie, într-un teren necorespunzător, cit și de dezinteresat dat de studenții noștri în activitatea noastră. Cînd tînărul nostru institut pășește pe pragul unui sfert de veac, doresc să adresez tuturor celor care au fost și sînt la această instituție urări de sănătate și noi succese în activitatea noastră.



de Genetică și Ameliorarea plantelor.

Constantin Cojocaru

Un parametru ce caracterizează schimbările în activitatea noastră este o măsură față de care ne preocupăm, timpul stă pe loc.

La Facultatea de Agronomie Timișoara timpul a constituit un partener de concurs, un partener pe care îl întrecem, iar realizările nu s-au lăsat

pe urmă. Cîteva cuvinte să concretizezi activitatea noastră, creșterea de cadre și aportul adus la dezvoltarea agriculturii sau să găsești cuvintele care să descrie cel mai fidel acest lucru. De aceea, voi prezenta câteva aspecte care pot da, în unele secțiuni, o imagine a faptelor. Cîndva, în anii de pregătire a studenților s-a făcut cu la Facultatea de Agronomie nu găsești în fii editat recent materialul predat la cursuri, iar biblioteca posedă peste 96.000 volume, ceea ce este un fapt în sine.

Pe lângă acestea, cît și perfecționarea procesului de învățămînt, în ritm viu. Astăzi, activitatea de Agronomie activează în cercurile de studenți, iar munca lor se concretizează în referate, participarea la conferințele științifice, proiectarea de diplomă la un înalt



Oră de lucrări practice la Fitotehnie.

Aniversările de zece ani de la terminarea facultății aduc aminte de an doilea sfert de veac realizat de absolvenții acestui institut, care nu preocupă nici un efort pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin.

Agricultura întregului Banat, și-n bună parte cea din vestul țării, poartă amprenta rezultatelor cercetărilor efectuate de cadrele didactice ale institutului, care și-au adus o contribuție de seamă în rezolvarea problemelor de deosebită actualitate.

Nu trebuie să uităm însă că, dacă realizările sînt o mîndrie pentru etapa ce a trecut, sarcinile de viitor deschid perspective de activitate și mai grandioase, atît pe tărîm didactic cît și în cercetare.

Realizarea lor depinde de activitatea tuturor — cadre didactice, studenți și personal administrativ — iar timpul va consemna îndeplinirea datoriei.

Conf. Nicolae Ceaușu

Întîmpinăm cu sentimentul de îndeprătățire mîndrie, sărbătorirea Institutului Agronomic din Timișoara, creația a regimului de democrație populară din țara noastră, pentru că aici lucrez și-i cunosc dezvoltarea, cu fiecare etapă parcursă; aceasta cu atît mai mult cu cît formarea mea ca specialist și cadru didactic a avut loc exact în aceeași perioadă de timp.

Încerc un sentiment de mîndrie și pentru faptul că la această operă de consolidare și dezvoltare necontenită a noului lăcaș de învățămînt, am contribuit cu o mică parte, la efortul general al întregului colectiv al institutului, de a avea cît mai multe realizări și a da țării cadre cît mai bine pregătite.

Pentru mine personal, aniversarea a 25 de ani de existență a Institutului Agronomic Timișoara coincide cu împlinirea a 25 de ani de activitate didactică în învățămîntul superior agronomic, prilej de privire retrospectivă, analiză și bilanț al unei activități de un sfert de veac, pusă în slujba formării și educării tinerii generații de ingineri agronomi.

Rezultatele muncii duse în cadrul Disciplinei de Îmbunătățiri funciare pentru realizarea nobilului țel — pregătirea cît mai temeinică a viitorilor specialiști ai agriculturii socialiste din patria noastră stau mărturie dragostei și dorinței de a contribui la propășirea instituției noastre și a agriculturii țării.

Pentru a ilustra progresele realizate în cadrul procesului de învățămînt de-a lungul acestui sfert de veac, aș dori să scot în evidență unele aspecte din evoluția disciplinei de Îmbunătățiri funciare în acest interval de timp.

Funcționînd inițial împreună cu Disciplina de Topografie sub denumirea de Topografie și Îmbunătățiri funciare, ponderea cursului și lucrărilor practice de îmbunătățiri fun-

gajăm, să dublăm eforturile pentru obținerea în viitor de noi succese în nobila misiune ce ne-a fost încredințată, de a pregăti cît mai temeinic noile cadre de specialiști necesare agriculturii socialiste a patriei noastre.

★

Conf. Stere Grigore

Deși au trecut 25 de ani de atunci, și azi am depășit dublul acelei vîrste la care toate visurile sînt posibile, întîmpin aniversarea cu aceleași gânduri de acum un sfert de veac, de a „zbura” în întîmpinarea viitorului, de a-l face prezent, de a-l depăși; atunci pentru a mă pregăti, acum, pentru a contribui la formarea noilor generații de ingineri agronomi, pe care îi doresc specialiști desăvîrșiți, cetățeni devotați, oameni de aleasă cultură, demni de toată încrederea, cinstea și prețuirea, capabili să ridice pe noi trepte agricultura patriei noastre, ale cărei baze socialiste le-a pus generația din care și eu fac parte.

De fapt, într-o perioadă apreciabilă de timp, într-un sfert de veac, au existat în viața mea mai multe momente semnificative și din acestea mă voi opri la două.

Unul, cînd, student în anul III fiind, am fost numit preparator onorific la Catedra de legumicultură al cărui titular era regretatul prof. dr. doc. Eugen Prutescu, acel fervent dascăl și cercetător. Am dorit atunci să fiu acel discipol cărui dascăl să nu-i poată reproșa nimic și pentru aceasta am muncit mult, am desfășurat o activitate rodnică, plină de învățăminte, deși de

scurtă durată (un an). A urmat stagiul de practică și apoi încadrarea la disciplina de Botanică.

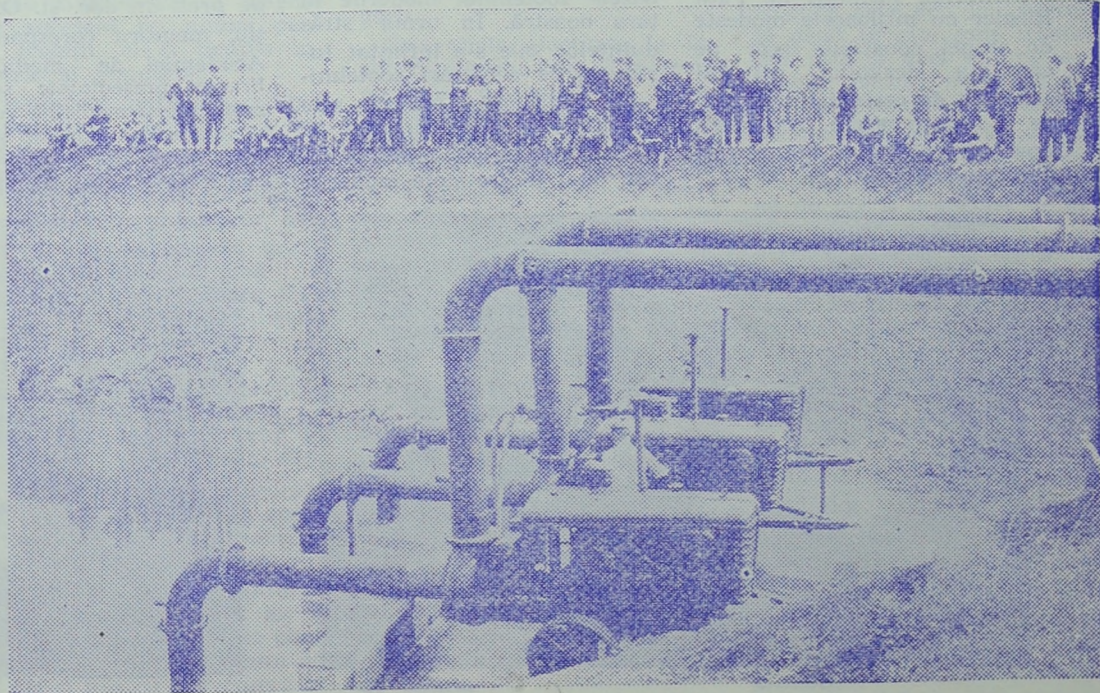
Altul, relativ recent, cînd în anul 1968, au sosit în țara noastră doi specialiști în studiul geobotanic al buruienilor, de la Academia de Științe din R.S. Cehoslovacă și pe care Academia R.S. România i-a dirijat în vederea documentării spre Timișoara, la Catedra de botanică, cu indicația că aci există o școală cu tradiție în studiul vegetației segetale și ruderală. A fost în această recomandare o recunoaștere de prestigiu a muncii depuse timp de peste două decenii, fără răgaz, cu răbdare și perseverență.

Învățămîntul și munca de instruire a studenților mă obligă în mod deosebit, de aceea strădaniile mele s-au îndreptat spre elaborarea de materiale didactice. A apărut astfel, primul caiet de lucrări practice la Botanică, cunoscut în literatura română de specialitate și, totodată, primul caiet de lucrări practice editat la I.A.T. În cursul recent elaborat am introdus trei noi capitole: fitofenologia, sistematica vegetației, folosirea resurselor naturale vegetale și conservarea naturii, ceea ce o apreciez ca o substanțială modernizare a cursului și o legare mai amplă cu problemele producției. Numeroase au fost apoi preocupările științifice, toate contribuind la creșterea prestigiului instituției noastre.

Aș aminti, de asemenea, herbarul științific, inițiat în primii ani de funcționare a I.A.T. și care, azi, cuprinde colecții deosebit de valoroase cum sînt „Flora Romaniae Exsiccata”, „Flora Olteniae Exsiccata”, „Flora exsiccata a gramineelor și leguminoaselor” ș. a., la care se adaugă herbarele personale, alcătuite de Arvat, Bujoreanu și Grigore, toate împreună însumînd peste 50.000 coli de herbar de o mare valoare științifică, cercetate adesea de diferiți specialiști.

Iată numai cîteva date care rețin atenția și stimulează interesul celor care ajung să le cunoască. Ele semnifică eforturi, strădani, căutări și dezlegări de probleme, succese ale unei munci devotate, dar și obligații, dîrzenie, perseverență, dorință de autodepășire în competiția cu tine însuși, pentru progresul colectiv.

AGRARIA



Aplicație practică la Îmbunătățiri funciare.

(Urmare din pag. 5)

— După realizările de până acum și drumul ce și-a croit, Facultatea de agronomie a Institutului agronomic din Timișoara, apreciez că s-a impus chiar față de altele cu vechime mai mare. Schimbările de experiență ce le-am efectuat la celelalte institute agronomice mă îndeamnă să fac afirmațiile de mai sus fără nici o rețineră. Viitorul acestei facultăți îl întrevăd într-o intensificare a activității de cercetare, strins legată de cerințele producției din partea de vest a țării. Agricultură de aici are multe probleme specifice și greu de rezolvat, căror Institutul agronomic din Timișoara, cu facultățile și catedrele sale, va trebui să le acorde prioritate.

— Ca șef al Catedrei de agricultură generală, ne puteți spune cum a contribuit întregul colectiv al catedrei la acumularea unui bagaj serios de cunoștințe, ale viitorilor specialiști, cum s-a conturat pasiunea pentru meseria pe care și-au ales-o?

— Cadrele didactice de la Catedra de agricultură generală, catedra nr. 1 cum este numită, formează un colectiv bine sudat, alcătuit din specialiști recunoscuți și apreciați, unii dintre a-

ceștia, nu numai în țară ci chiar și peste hotare. Aproape toți colaboratorii mi-au fost studenți și s-au desăvârșit ca specialiști sub îndrumarea mea, în calitate de șef al catedrei din anul 1951. Fără nici o excepție, pot spune că sînt pasionați pentru activitatea didactică și de cercetare pe care o desfășoară. Aceeași pasiune se străduiesc și reușesc de multe ori să o sădăsc și în sufletul studenților și specialiștilor din producție cu care colaborează în rezolvarea multor probleme.

— Indrumați un număr mare de doctoranzi în lucrările conduse de dvs se realizează multe din problemele teoretice și practice, care își vor găsi aplicabilitatea în agricultură. Vă rugăm să ne relatați câteva din aceste teme și probleme.

— Conduc 14 doctoranzi la institutul nostru și 9 doctoranzi la Institutul agronomic „Ion Ionescu de la Brad” din Iași, din anul 1968, după moartea prof. dr. doc. șt. Nicolae Bucur. Toate temele de doctorat pe care le conduc reprezintă diferite aspecte ale problemelor mari care stau în fața agriculturii, privitor la sporirea fertilității solurilor slab productive, spre exemplu: ameliorarea solurilor salinice și alcalice prin folosirea unor rezidii

fără valoare, provenite din industrie; stabilirea indicilor de toleranță la salinitate a principalelor plante agricole; biologia solurilor salinice și alcalice; regimul aerotermic din principalele tipuri de soluri din vestul țării etc.

— Dacă ceea ce v-ați propus personal să realizați la catedra pe care o conduceți a reușit pe deplin, dacă sinteți satisfăcut și ce anume mai doriți să realizați?

— Mi-am propus să înființez un nou laborator de cercetări, precum și 2 centre de cercetare și ameliorare a solurilor salinice la Diniș — Timiș și Sînmartin — Arad, și am reușit pe deplin în gândurile mele, găsind totală înțelegere la conducerea institutului și facultății. Mi-am pus în gând în continuare să organizez o pașune model pe lăcoviști salinizate la C.A.P. Teremia, o rezervație de sărături la Sînmartin — Arad, unde am și efectuat lucrările de bază, astfel încît sînt sigur că aceste gânduri vor fi îndeplinite.

— Concordă visurile din tinerețe dvs. cu ce ați realizat pînă în momentul de față?

— Da, tot ce mi-am pus în gând în tinerețe și pe parcursul

vieții mele, am reușit să realizez. Cred că în toate acestea m-a ajutat mult faptul că am chibzuit de zeci de ori înainte de a-mi pune ceva în gând, iar cînd am ajuns să mă hotărâsc n-am mai dat înapoi pînă nu mi-am îndeplinit gîndul.

— Ce impresie v-a făcut revista noastră cînd ați citit-o pentru prima dată, cum o vedeți acum și cum ați vrea s-o vedeți?

— Revista „Agraria” după părerea mea a progresat continuu de la un număr la altul. Îmi place mult conținutul, dovedind aptitudini și talent scriitoricesc la mulți dintre colaboratorii studenți. În viitor cred că ar fi bine să se facă loc din ce în ce mai mult dezbaterilor pe teme de cercetare, efectuate în cadrul cercurilor științifice studențești.

— Dacă aveți, stimate profesor, ceva să transmiteți revistei „Agraria”?

— Colectivului de conducere, colaboratorilor și cititorilor revistei „Agraria” le doresc multă sănătate și îndeplinirea tuturor gândurilor bune.

— Vă mulțumim pentru amabilitatea cu care ne-ați onorat, răspunzîndu-ne la întrebările pe care vi le-am adresat

TEODOR PICŌ

P O E Z I I

Poetul e fascinat de stările limită, de permanența emoției, zăbovind în zona iubirii. Teodor Pică își „sună” cuvintele, alegîndu-le cu deosebit respect pentru incantație.

80 p, 8 lei

Reportajele-anchetă ale lui Mihai Stoian au în primul rînd această calitate de seismograf social, orientînd opinia publică nu spre cazurile aberante, nu spre maladiile rare ale sufletului, ci spre întîmplările obișnuite peste care se mulțumește să treacă nepăsătoare. Cu ele, crede scriitorul, poate începe o terapie socială.

DANA DUMITRU

(„România literară”)

T U Ș I Ţ I

„Poezia are privilegiul formulei. Este o algebră a sufletului. Prin urmare, nu toată lumea are accesibilitatea ei, după cum nu toți sînt obligați să fie tari la algebră. Pentru mine (care am urît matematica), este o fatalitate și o răzbunare a unei sensibilități excesive, din cauza aceasta, tot ce scriu are o doză mai mare sau mai mică de hartă. Nu înseamnă că nu sînt liric, lirismul îmbrăcînd hainele cele mai diverse, ascunzîndu-se sub măștile cele mai variate”.

MARIN SORESCU

HENRIETTE YVONNE STAHL:

Orizont, linie severă.

Autoarea binecunoscutelor romane Voica, Marea Bucurie, Intre zi și noapte, Fratele meu, Omul, Mătușa Matilda, Steaua Robilor se prezintă acum cititorilor săi ca poet liric prin excelență. Panteismul atitudinii, respectul pentru existență dus pînă la adorație, sinceritatea și ardoarea gestului poetic, nud în simplitatea lui emoțională, dau conturul original acestei poezii.

AURELIA BATALI

DIN ISTORIA ÎNVĂȚĂMINTULUI ȘI A ȘTIINȚEI MEDICINEI VETERINARE, ÎN ȚARA NOASTRĂ

(Urmare din pag. 5)

a unui institut de seruri și vaccinuri pentru animale în anul 1909. Acest institut, care a luat mai tirziu numele lui Pasteur, a fost cronologic al treilea înființat în Europa, țara noastră fiind în frunte în acest domeniu, datorită muncii de creație a prof. Paul Riegler și colaboratorilor săi din prima etapă, ca prof. Al. Ciu-ă, prof. C. Moțaș, dr. C. Cernăianu și alții, fiecare din aceștia aducînd contribuții pe plan mondial la progresul microbiologiei, imunologiei și combaterii bolilor infecțioase și parazitare.

În timpul primului război mondial, institutul evacuat la Iași, a lucrat în colaborare cu Laboratorul de medicina experimentală a prof. Ioan Cantacuzino, personalul celor două unități preparînd seruri și vaccinuri pentru armata română, pentru populația civilă și pentru armata aliată.

După terminarea războiului munca a fost continuată, prof. Paul Riegler creînd în institut o adevărată școală de microbiologie și imunologie veterinară, la care au fost formați și și-au adus aportul numeroase alte figuri proeminente de profesori și cercetători medici veterinari.

Institutul, înființat de Paul Riegler cu mijloacele modeste de atunci, constituie baza pe care s-a dezvoltat actualul „Institut de cercetări veterinare și biopreparate „Pasteur”, operă a regimului nostru cu care ne mîndrim.

În învățămînt, opera prof. Paul Riegler și a prof. Al. Ciucă a fost continuată de o pleiadă de specialiști, dintre care cităm pe prof. dr. doc. șt. Ilie Popovici, membru corespondent al Academiei R.S.R. și prof. dr. doc. șt. N. Stamatin, ambii membri ai Academiei de Științe Agricole și Silvice.

O mare contribuție științifică a fost adusă în domeniul zootehniei. Unul din cei mai de seamă reprezentanți din trecut al acestei specialități a fost medicul veterinar Niculaie Filip (1864—1922). A fost profesor de zootehnie atît la fosta școală superioară de medicină veterinară din București, cît și la Academia de Științe Agricole de la Herăstăru. pe care a condus-o ca director. A pus bazele științifice ale zootehniei în țara noastră, elaborînd mai multe tratate de specialitate. Opera începută de N. Filip a fost continuată de prof. dr. Gh. K. Constantinescu (1888—1950). Obținînd diploma de medic veterinar în anul 1912, a făcut studii speciale în Germania. Ocupîndu-se în mod deosebit de studiul eredității însușirilor morfologice și fiziologice ale animalelor, a pus bazele zootehniei moderne în țara noastră. În urma străduințelor sale s-a înființat Institutul de cercetări zootehnice în anul 1930. Lucrările sale științifice au fost apreciate pe plan mondial, el fiind și astăzi citat în tratatele moderne

de genetică și zootehnie. A fost ales, înaintea celui de al doilea război mondial, membru al Academiei de medicină și al Academiei de științe din București și membru al Societății de ereditate de la Berlin.

Opera sa a fost continuată cu prestigiu mondial de specialiști ca prof. N. Teodoreanu, prof. D. Contescu, prof. Virgil Gligor și alții.

Știința veterinară română a avut și alți reprezentanți de seamă, dar din lipsă de spațiu vom aminti numai pe scurt activitatea lor. O figură reprezentativă a medicinei veterinare a fost prof. Al. Locusteanu (1848—1922). Titular al catedrei de Fiziologie și materie medicală, a condus un timp serv. zootehnic din Min. Agr. a fost președintele Societății de Medicină Veterinară și președintele Asociației Medicilor Veterinari din România, membru coresp. al Soc. Centrale de Med. Vet. de la Paris și membru onorific al colegiului veterinar din Londra.

Vom mai cita ca reprezentant strălucit al clinicii chirurgicale pe prof. Gh. Udrișki (1867—1958), fost membru de onoare al Academiei Române, a cărui operă este continuată de prof. dr. doc. șt. O. Vlăduțiu, membru corespondent al Academiei de medicină a Franței și președintele secției de zootehnie și medicină veterinară al Academiei agricole și silvice. Nu putem uita pe marele specialist în Chimie biologică, sa-

vantul medic veterinar Radu Vlădescu (1886—1964) fost membru activ al Academiei R.S.R., apoi pe anatomistul prof. Ion Gavrilăscu (1858—1942) al cărui continuator este prof. dr. doc. șt. Vasile Gheție, doctor honoris causa al Universității din Leipzig, membru coresp. al Academiei R.S.R., unul din cei mai mari anatomici din lume. Vom încheia acestea rînduri, menționînd contribuția adusă în obstetrică și combaterea sterilității de către prof. Mihail Fălăcianu (1884—1951), al cărui elev este și prof. dr. doc. șt. Nicolae Gluhovschi, decanul Facultății de medicină veterinară din Timișoara.

Această scurtă trecere în revistă a aportului științific adus de înaintași, cu prilejul aniversării a 25 ani de la înființarea institutului nostru trebuie să constituie o vie mobilizare a tuturor specialiștilor în creșterea animalelor, din domeniul învățămîntului, cercetării științifice și din producție, ca și a studenților noștri, în scopul punerii în valoare a potențialului de cercetare științifică și a spiritului organizatoric, pentru a contribui din plin, tineri și vîrstnici la înfăptuirea politicii Partidului Comunist Român de dezvoltare a agriculturii, conform cu cerințele făuririi unei economii moderne, bază solidă a progresului material și spiritual al societății noastre socialiste.



Lucrări practice în laboratorul de Fizică.



Oră de lucrări la Microbiologie.

Sesiunea anuală a cercurilor științifice studențești

Intr-un cadru festiv, în prezența a numeroși studenți și cadre didactice ale celor trei facultăți din Institutul Agronomic Timișoara, a avut loc ședința anuală de comunicări a cercurilor științifice studențești. Într-o atmosferă de interes general, colegii noștri, angrenați în nobila muncă de cercetare științifică, au prezentat în cursul sesiunii lucrări de o valoare incontestabilă. Din lucrările prezentate a reieșit odată mai mult legătura indisolubilă între teorie, cercetare științifică și practica în producție, corelație ce se impune ca primă necesitate în faza actuală a dezvoltării agriculturii noastre socialiste.

Sfârșitul sesiunii de comunicări științifice din acest an nu a însemnat numai un pas important pentru colegii noștri în pregătirea lor profesională, ea a oglindit — datorită unui mare număr de participanți — și importanța pe care o acordă studenții pregătirii științifice.

În cuvântul de deschidere roșit cu acest prilej, tov. conf. dr. Octavian Popa, prorectorul institutului, s-a referit și la tradiția cercetării științifice din institutul nostru, tradiție ale cărei rădăcini se implantează în urmă cu mulți ani.

Prin organizarea acestei sesiuni ne-am propus să aducem un omagiu institutului nostru care împlinește 25 de ani de activitate în acest an.



feminarea premiilor

a declarat tov. prof. dr. Drăcea Iulian, rectorul institutului, adresându-se studenților și cadrelor didactice aflate în sală. Printre altele, domnia sa a remarcat saltul calitativ pe care îl prezintă buletinul științific al cercurilor, față de caietul selectiv existent în anii trecuți.

Tov. Gheorghe Crețu, președintele consiliului U.A.S. al Centrului Universitar Timișoara, a exprimat la încheierea sesiunii convingerea că activității științifice din I.A.T. i se acordă atenția cuvenită; comunicările fiind deosebit de interesante, au avut ca rezultat un bilanț evident pozitiv, care de altfel era de așteptat.

„Referatele susținute au tratat probleme strâns legate de preocupările curente ale agriculturii noastre — ne spune tov. prof. dr. Cojocaru Constantin — expunerile au fost concise și la un nivel corespunzător, eliminându-se părțile descriptive. Studenții și-au însușit o tehnică de lucru corespunzătoare care se va reflecta pozitiv în activitatea lor de viitor”. În încheiere tov. prof. dr. Cojocaru C-tin a adăugat că actuala sesiune este o verigă importantă în procesul pregătirii profesionale a viitorilor specialiști în agricultură.

„Este o sărbătoare pentru mine această zi — afirmă tov. conf. Grigore Stere; lucrările prezentate au depășit cu mult așteptările, ele reflectă dorința studenților pentru cunoaștere și acțiune”. Totodată tov. conf. Stere Grigore a remarcat în mod critic că o participare mai largă din partea studenților (mai ales în partea a doua a sesiunii) ar fi dus la o mai mare eficiență educativă, pentru că de fapt sesiunea se adresează în primul rând studenților.

Studentul Rîmpu Ștefan din anul IV agronomie a făcut aprecieri asupra calității referatelor, iar studentul Falcă Constantin din anul III medicină veterinară, referindu-se la prezența care putea fi mult mai mare, ne-a mărturisit că este o greșală din partea colegilor care nu au participat la această sesiune deosebit de importantă.

Participând pentru prima

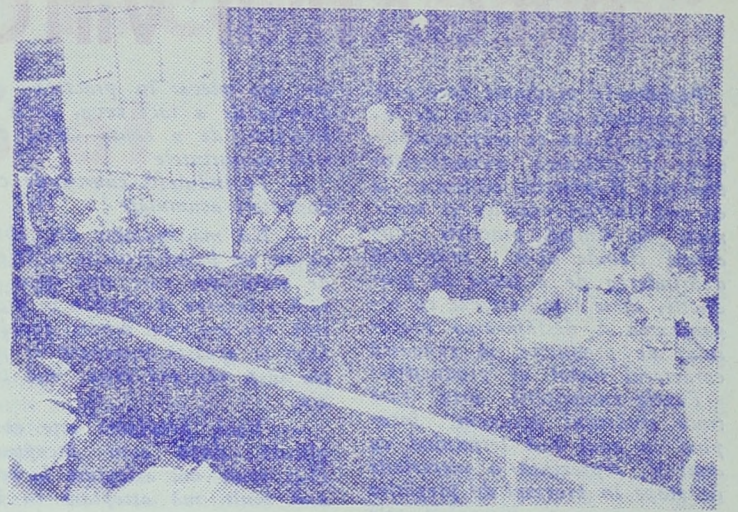
oară la o astfel de sesiune, studentul Ciurel Ștefan din anul I agronomie s-a declarat pe deplin satisfăcut de tematica și însemnătatea lucrărilor, de datele concrete obținute chiar de studenți în urma unor experiențe efectuate cu mare precizie. Dabița Constantin din anul I medicină veterinară, pe deplin conștient de uriașa însemnătate a cercetării științifice și-a manifestat dorința de a lucra și el cât mai curînd într-un cerc științific.

Studenta Gabroveanu Eugenia din anul IV agronomie a evidențiat sprijinul deosebit acordat de îndrumătorii științifici pentru obținerea rezultatelor, dînsa făcînd parte din grupul referenților.

Ne-am adresat în continuare citorva tovarăși care au avut un rol însemnat în îndrumarea și coordonarea muncii de cercetare a studenților.

Referitor la cercul de anatomie, tov. conf. dr. Gh. Constantinescu a arătat că, în anul universitar curent, 5 studenți din cercul științific de pe lângă disciplină au susținut comunicări într-o sesiune periodică — sesiunea festivă a anului V; de asemenea, și la actuala sesiune. Dumealului ne mărturisește că îi este foarte greu să facă distincție între referenții de la cercul de anatomie — Goideanu Ioan, Herbei Victor, Racovițan Stelian și Zamfir Ioan — motiv pentru care au fost prezentați în ordine alfabetică. Activitatea lor fiind meritorie, ei se pot bucura pe deplin de cele mai frumoase aprecieri, fapt atestat și de rezultatele excepționale pe care le-au obținut la examenul de diplomă.

De asemenea, și tov. șef de lucrări C. Oprin a avut amabilitatea de a ne face câteva aprecieri referitoare la modul cum s-au prezentat referenții de la disciplina Producerea și păstrarea furajelor. Tov. Oprin a fost impresionat în primul rând de modul cum s-au pregătit cei trei referenți: Mălaimare Gh. anul V., Gabroveanu Eugenia și Scrobotă Ioan, din anul IV agronomie. Ei au dat dovadă de exigență față de activita-



Deschiderea festivă a sesiunii.

tea lor proprie și conștiințozitate în muncă. Hotărîrea lor de a duce mai departe, indiferent de locul de repartizare, activitatea de cercetare, le va aduce numeroase satisfacții.

Asupra lucrării prezentate de studentul Chereji Gheorghe, tov. șef de lucrări Zahiu Letiția ne spune că această lucrare constituie un început promițător în activitatea de cercetare a studentului Chereji Gheorghe. Studentul a abordat o temă de mare importanță pentru activitatea economică a întreprinderilor de stat.

În continuare ne-am adresat citorva referenți, urmărind să aflăm motivul pentru care au desfășurat activitatea de cercetare științifică și ce au urmărit prin lucrarea prezentată. De la studentul referent Chereji Gheorghe aflăm că prin lucrare a urmărit să arate în ce măsură profilarea și specializarea producției agricole este eficientă. Lucrarea prezintă „aspecte privind eficiența economică a profilării și specializării producției agricole în U.A.S. Sîndreii” a obținut premiul al II-lea la actuala sesiune.

De la deținătorul locului I, referentul Coroban Iustin din anul V agronomie, aflăm că lucrarea cuprinde rezultate experimentale ale unei cercetări de peste 3 ani. Sprijinul cadrelor didactice a contribuit

mult la obținerea acestui rezultat frumos.

Premiul I de la Facultatea de medicină veterinară a revenit studentului Scobereca Ilie. Lucrarea „Pericolul poluării surselor de apă potabilă, prin ape reziduale provenite din abatoare și combinate zootehnice”, referentul ne mărturisește că este un început, asigurîndu-ne că munca de cercetare științifică o va continua și după absolvirea facultății.

Studentul Gaftan M. anul II, zootehnie, ne spune referitor la planurile sale de cercetare de viitor că, lucrarea „Transportul glucozei prin intestinul subțire la puiul de găină” este o parte mică dintr-o lucrare pe care dorește să o ducă pînă la capăt. Studentul Homoki Pavel din anul IV agronomie ne spune același lucru. Comunicarea prezentată de el a fost parțială, întrucît nu a reușit să prelucereze toate datele obținute. Cercetarea a început în anul III, urmînd ca în anul V să însumeze toate rezultatele celor trei ani de experiență.

Sesiunea de comunicări științifice pe anul 1970 s-a încheiat cu un bilanț pozitiv. Ceva, și nu puțin, ne spune că noua sesiune va fi tot așa de bună, dacă nu mai bună, iar prezența auditorilor — desigur — maximă.

Paraipan Panait Laurențiu

Preocupări privind dezvoltarea irigațiilor în Banat

Sintetizînd practicile evidențiate de istoria agriculturii, precum și concepțiile din ultimul veac în știința solului și condițiile tehnice de care a dispus agricultura în diferite zone, se poate considera că pe glob în prezent există diferite sisteme de agricultură cu sau fără irigații. La baza agriculturii fără irigații stă cunoașterea fertilității naturale a solului și repartizarea corespunzătoare a culturilor în funcție de fertilitate și factorii climici, iar sistemul de agricultură cu irigații își are originea în agricultura practică încă din antichitate în luncile marilor fluvii din zonele aride și semiaride de pe glob unde alături de factorul lumină-căldură prezent din belșug, factorul apă a fost procurat prin activitatea omului — lucrări de îndiguiri și irigații.

Agricultura modernă dispune de mașinile și îngrășămintele necesare asigurării fertilității solului și de soiuri de plante cu mare capacitate de producție. În acest complex, irigația corectează în mare măsură clima, singurul factor de producție variabil. În același timp, creează condiții optime pentru punerea în valoare a celorlalți factori de producție. De aceea pe plan mondial se constată tendința de a se extinde irigațiile într-un ritm intens pentru a se ține pasul cu necesitățile cres-

cînde de produse agroalimentare.

Suprafața irigată pe glob a crescut de la 120 milioane ha în 1955 la 220 milioane ha în 1967, deci cu un ritm anual de creștere cu circa 10 milioane ha față de suprafața totală irigabilă estimată în raport cu disponibilul de apă, la 1.350 milioane ha.

La o astfel de pondere a irigației în agricultura lumii de astăzi și de mâine, pentru zone tot mai întinse de pe suprafața globului, problema apei cu implicațiile sale biologice și economice, devine treptat o problemă vitală. În complex cu alte măsuri — chimizare, mecanizare, măsuri agrotehnice științifice — irigațiile reprezintă un important mijloc de obținere a unor producții agricole mari și stabile, la adăpost de capriciile naturii.

Necesitatea extinderii irigațiilor în condițiile țării noastre rezultă din faptul că avem zone întinse caracterizate printr-un potențial ridicat de fertilitate și prin condiții bune de căldură și lumină, unde totuși producțiile agricole sînt nesigure din cauza lipsei precipitațiilor în anumite faze de creștere și dezvoltare a plantelor. Există condiții pentru irigarea a peste 5 milioane ha, deci aproape jumătate din suprafața arabilă a țării.

Ținînd seama că pe măsura

Conf. Ion Brici

extinderii irigațiilor, agricultura va deveni un consumator tot mai mare de apă, se pun probleme de gospodărire rațională a resurselor de apă. Politica privind gospodărirea resurselor de apă este o problemă care privește viitorul întregii noastre societăți, deoarece trebuie să se asigure apa necesară nu numai pentru irigații, ci și pentru industrie și populație.

Programul național privind gospodărirea rațională a rezervelor de apă, extinderea lucrărilor de irigații, îndiguiri, desecări și combaterea eroziunii solului în R.S.R. în anii 1971—1975 și prevederile generale de perspectivă pînă în 1985 dezbătut în Plenara C.C. al P.C.R. din 17—19 martie 1970, subliniază tocmai această importanță națională a folosirii apei, trasînd sarcinile de viitor în acest domeniu.

Este evident că știința în general și cele mai multe dintre ramurile științei agricole sînt chemate să-și aducă aportul la materializarea prevederilor programului.

Studiile asupra bilanțului apei în solurile irigate au o deosebită importanță atît pentru restrîngerea consumului de apă cît și pentru prevenirea u-

nor procese de degradare a solurilor. De asemenea, în privința regimului de irigare, deși s-a acumulat un bogat material experimental, în cercetări autohtone, material care asigură fundamentarea științifică pentru stabilirea normei de udare și a momentului aplicării udării la diferite culturi agricole, mai sînt încă necesare eforturi pentru elucidarea unor probleme legate de o aplicare corectă a irigației.

Cercetările efectuate la Institutul Agronomic Timișoara au adus o contribuție în această direcție. În cadrul acestor cercetări s-au stabilit în condițiile pedoclimatice de la Timișoara unele elemente ale regimului de irigare, influența îngrășămintelor chimice aplicate în condiții de irigare, comportarea unor hibridi de porumb și calitatea produselor obținute în condiții de irigare.

De asemenea, a constituit o preocupare posibilitatea diagnosticării momentului optim de udare după indici fiziologici — concentrația sucului celular al frunzelor, gradul de deschidere al stomatelor — cît și găsirea unor metode expeditiv de determinare umidității actuale a solului spre a se putea calcula rapid și corect normele de udare.

Atît lipsa de apă cît și apa în exces sînt la fel de dăunătoare plantelor și cum în Banat există unele suprafețe agricole cu exces de umiditate în anumite perioade ale anului, cercetările s-au extins și asupra unor aspecte ale problemelor de desecare, inițindu-se studii în această direcție.

Aplicarea irigației în Banat prezintă unele aspecte specifice, datorită faptului că apa freatică este mai la suprafață decît în alte zone irigabile din țară și deci se impun anumite măsuri pentru a preveni declanșarea proceselor de sărăturare secundară sau chiar imlăștinirea. De aceea, problemele irigației în această zonă nu pot fi desprinse de problemele de desecare.

De asemenea, ca sursă de apă pentru irigare pot fi folosite în această parte a țării, în mai mare măsură apele freactice și apele subterane, de aceea cercetările științifice de la institutul nostru sînt îndreptate și în această direcție.

Acordînd deosebită atenție sarcinilor ce ne revin în domeniul irigațiilor vom studia și vom stabili căile cele mai potrivite de a obține cantități cît mai mari de produse vegetale în orice condiții pedoclimatice.

PRACTICA ÎN PRODUCȚIE, VERIGA PREGĂTIRII VIITORULUI SPECIALIST

Practica în producție face parte integrantă din procesul de învățământ și are ca scop completarea și aplicarea cunoștințelor teoretice și practice obținute la cursuri, lucrări practice și seminarii. În timpul practicii studenții trebuie să-și însușească deprinderea de a lucra în producție, să se familiarizeze cu organizarea și desfășurarea procesului de producție, să cunoască caracterul social al producției.

Fazele cunoașterii prin care trece studentul agronom, începând cu anul I și terminând cu anul V, reprezintă o succesiune de etape în procesul de pregătire pentru asigurarea integrării sale depline în producție. Plecăm de la ideea confirmată, și anume, că însușirea unor cunoștințe teoretice nu poate avea loc decât printr-o îmbinare armonioasă între cunoștințele teoretice dobândite în amfiteatre, laboratoare, săli de lectură și verificarea lor în procesul de producție. O non-concordanță între aceste verigi, duce la lezarea procesului cunoașterii depline a fenomenelor și problemelor esențiale viitorului specialist.

Având în vedere aceste premize și interesul arătat de mulți colegi o dată cu apariția acestui număr al revistei, deschidem o nouă rubrică legată de practica în producție a studenților noștri, rubrică în care dorim să publicăm propunerile și sesizările tuturor celor care doresc ca prin aportul lor să participe la îmbunătățirea acestui proces.

Redăm în continuare câteva discuții surprinse între studenții noștri din practică:

— Cum ai încercat să te încadrezi în procesul de producție?

— Întrebarea ta obligă la un răspuns plin de angajare și am impresia că din capul locului am să te dezamăgesc. Să fii sin-

cer, am plecat în practică cu dorința de a face ceva, de a fi folosit, de a cânta să-mi verific cunoștințele.

— Te îndoiesti cumva de cunoștințele acumulate?

— Nu mă îndoiesc de faptul că am un bagaj teoretic suficient de mare, dar care sînt sigur că fără a încerca să-l îmbin în practică nu are un suport durabil. Deci la această întrebare aș putea să-ți răspund ceva mai tirziu.

— Vezi, problema este complicată; după cum începusem să-ți spun, mă așteptam la ceva mai mult, mă așteptam ca întreprinderea în care am făcut practica să-mi acorde mai multă încredere, speram să particip activ și la procesul de organizare al producției.

— Cum ai încercat totuși să te încadrezi, sau pur și simplu, faptul că ai fost tratat în termeni amabili ca „tov. ing.“, „colega“, te-au făcut să te simți mai bine?

— Din păcate nu am fost tratat nici cu „tov. ing.“, nici cu „colega“, ci pe un ton mult mai „oficial“: — „tov. student, avem nevoie de cadre de înaltă calificare care să supravegheze însămintările“.

— În ce a constat supravegherea?

— Simplu, am cărat sacii, am umplut lădițele și apoi tractorul a luat-o din loc, cu supraveghetor pe semănătoare.

— Aici vroiam să ajung cu „integrarea“. Mi se pare mie că în anii I, II, III, tot cam în același mod m-am „integrat“. Acum așteptam altceva.

— Scuză-mă că te întrerup. Sub ce aspect crezi că ar trebui privit în practică studentul din anii IV și V? Lăsat să „observe“ sau să fie „angajat“ în rezolva-

rea problemelor practicii agricole?

— După părerea mea ești prea... Consider că studentul nu trebuie să fie nici un simplu observator și nici „prizonierul“ unei anumite lucrări. Practica să realizeze cultivarea amplă a spiritului de investigație și împletirea lui cu acela de cîștigare a unor deprinderi practice, complexe, multiple.

— Să nu uităm un lucru; toate acestea depind nu numai de noi.

— Mi-ai răspuns exact după cum mă așteptam. Ai dreptate. Într-adevăr, nu de mine a depins faptul că în anul I am fost utilizat doar la cules porumb lucru evident necesar să-l fac și să-l cunosc. În anul V am realizat un salt, care, de asemenea nu l-am hotărît singur — am supravegheat culesul porumbului și numai a porumbului.

— Să nu fim ironici. Trebuie să avem în vedere condițiile, mai ales necesitățile urgente pe care le au unitățile în care facem practica, și, nu lipsit de interes este faptul, că unii dintre noi, s-au mulțumit cu asta.

— În altă ordine de idei, te deranjează faptul că unii dintre colegii au cîștigat astfel bani în unitățile în care au lucrat?

— Nu mă deranjează; dimpotrivă aș face propunerea cointeresării studentului poate chiar prin angajare temporară, pe toată perioada de practică.

— Cum rămîne atunci cu lucrarea de diplomă?

— Foarte simplu, în primul rînd la repartizarea la locul de practică ar trebui să se țină cont că fiecare student trebuie să facă practica la unitatea unde are montată experiența. În al doilea rînd, lucrarea de diplomă nu poate fi un impediment. Cite zile vei lucra, atîtea și se vor plăti.

— Ce condiții de cazare ai avut?

— Satisfăcătoare. Cu un singur lucru nu mă împac; se știe că multe unități nu asigură masa și cazarea și totuși nu mi s-au dat banii decât cu o întârziere de o lună de zile, pentru că sînt necazurile „forme“.

— Aceste lucruri „mărunte“ și-au lăsat amprenta asupra întregii noastre perioade de practică.

— Centrul în care am fost eu, m-a „plumbat“ prea repede dintr-un loc în altul. Am trecut, astfel, cu multă ușurință peste anumite probleme cărora trebuia să le dau o mai mare atenție.

— Crezi că au temei vorbele unora, care spun că au petrecut „vacanța“ pe banii statului?

— Nu cred că au dreptate; poate uneori împrejurările au creat aceea conjunctură, care a făcut posibilă o „strecurare“. Dacă în anii mici era posibilă „inducerea în eroare“ a responsabilului cu practica, cred că, în cazul anilor mari, este vorba de o „autoinducere în eroare“. Sîntem specialiștii de mîine, chemați peste puțin timp să conducem o unitate agricolă. Maturitatea și seriozitatea dobîndite în decursul altor ani de studii ne face să combatem cu hotărîre astfel de concepții.

— Cu ce gînduri te-ai întors?

— Sincer să fiu, am constatat că am destule lacune, lucru care m-a pus pe gînduri; mai am încă mult de muncit și cred că nu sînt singurul cărui problemele înlînite în producție, să nu-și trezită interesul pentru studii să nu-l fi pus pe „gînduri“.

Intrucît în această problemă mai sînt multe de spus și făcut, paginile revistei noastre vă așteaptă păreri și propunerile.

PARAIPAN AUREL
MATEEVICI MIRCEA

Am regăsit cantina noastră în febra pregătirilor pentru primirea studenților reîntorși din vacanța. Ne interesau stadiul pregătirilor pentru sezonul de iarnă, sortimentele noi ce ni se vor oferi, ce meniuri, precum și felul în care s-au respectat în primele zile normele nutritive.

Condica de sugestii, sperăm să ne fie de folos în raidul pe care l-am inițiat, dar ne-am înșelat.

Sugestiile se lasă încă așteptate.

Luăm legătura cu tov. administrator, Bar Iosif, care după o amplă prezentare a situației aprovizionării ne invită să vedem amenajarea și felul cum au fost depozitate produsele.

Din fișa de calcul a caloriilor, reiese că norma zilnică de 3.500 calorii este depășită, media fiind în jur de 4.200 calorii.

Raid — Anchetă

Consultăm planul pe care și l-a propus spre realizare personalul cantinei. Depășirea tuturor cifrelor propuse ne bucură mult. Sîntem invitați în cămară de alimente unde rafturile sînt toate arhipline cu borcane cu produse conservate, frumos orînduite. O curățenie exemplară peste tot. Ni se dau explicații. „Aici avem conserve legumele și rezervele pentru toată iarna“. Personalul, ne asigură tov. administrator Chiban Ghizela, a depus toate eforturile pentru a asigura cantității și calitatii necesare optime de legume și fructe, pentru hrana studenților noștri. Desi am lucrat peste vară cu un număr restrîns de personal, s-au realizat sarcinile propuse.

Conducerea cantinei ne precizează apoi că au fost ajutați direct și li s-au pus la dispoziție toate materialele necesare de către conducerea institutului. Întrebînd pe tov. administrator dacă cunoaște cumva „slăbiciunile“ culinare ale studenților, ne-a asigurat că le știe și le va face în așa fel meniul zilnic încît să fie mulțumiți cu toții.

Despre aportul „studentului de serviciu“, a cărui rol și sarcini au fost prelucrate, dinșul ne spune:

„Își face cu prisosință datoria“

Ne permitem o completare: „L-am vrea mult mai activ pe acest student de serviciu“.

Dragostea pe care o poartă personalul pentru studenții institutului nostru stă garanție pentru activitatea lor viitoare. Pornind de la aceasta, rugăm pe tov. administrator să-și exprime cerințele pe care le are față de studenți.

— Dorim, atît eu cît și personalul cantinei noastre, ca toți studenții să ne ajute cu sugestiile și observațiile obiective și să fim sprijiniți mai mult de comitetul cantinei și de Asociația studențească. Mulțumim tovarășilor pentru amabilitatea, promițîndu-le totodată sprijinul nostru.

REDAȚIA

La început de drum ...

1 Octombrie. O zi ca toate celelalte, fără nimic deosebit, dar care pentru mine și pentru alte mii de tineri și tinere, de vîrsta mea, are însemnătatea unui simbol.

Asemenea momente nu se uită niciodată și probabil le trăiești cu aceeași intensitate peste ani și ani.

Nu voi uita cînd în postura de candidat la studenție, anonim printre alți cîțiva zeci de tineri, îmi priveam cu ochii măriți, parcă nevenindu-mi să cred, numele printre cei admiși.

La fel, și acum, așteptînd înfrigurat în amfiteatru, stăpînit de însemnătatea clipei, mă revăd elev în ultima clasă de liceu, făurind zeci de visuri, apoi muncind oră de oră pentru realizarea lor. Și toate, rotindu-se în jurul aceluiași punct — profesiunea pe care mi-am ales-o. Aceasta mă pasiona și nu-mi doream nimic altceva. De multe ori, vorbind cu inflăcărare despre viitoarea mea profesiune, de inginer zootehnist, eram privit de unii colegi cu un zîmbet ironic în colțul gurii. Cum să le explici cît de fascinant poate fi să poți stăpîni sau cel puțin să verifici legile naturii, să obții ceea ce dorești de la ea.

Am rămas totuși la părerea mea și sînt convins că nu voi regreta niciodată.

După examenul de bacalaureat — primul test al maturității intelectuale — am sosit la Timișoara, unde primele impresii nu mi-au fost prea încurajatoare. Mă simțeam atît de mic, „atît de anonim“ în orașul acesta mare, încît eram zilnic stăpînit de sîciitoarea idee că nu-mi voi realiza visul. Dar totul s-a împlinit. Faptul de astăzi, este visul de ieri, cînd citeam cu ardoare materialul pentru examenul de admitere.

Noi, adică bobocii — cum ni se spune — sîntem la început de drum, dar știm mulți ce avem de făcut și de aceea nu precupețim nici un minut pentru realizarea țelului nostru. Meseria pentru care ne pregătim, e complexă, multilaterală, și de aceea numai sîrguința, numai cercetarea zilnică a noutăților științifice, însușirea de zi cu zi a materialului predat ne va duce la realizarea năzuințelor visate.

În memorie îmi mai dăinuie încă fraza tov. decan „inginerul zootehnist, specialistul competent de a conduce modernele ferme zootehnice trebuie să fie un adevărat om de știință, să posede calități deosebite pentru profesiunea aleasă, să știe a organiza concret toate acțiunile, pentru realizarea școlului propus“.

Aceste cuvinte, îmi vor sluji, toată viața, drept călăuză pe drumul frumos pe care l-am îmbrățișat.

Pentru mine, pentru noi toți, zilele de început au fost „tacturne“ la figurat, dar vesele, gînditoare, la propriu.

Sîntem hotărîți, să învățăm și să participăm la toate activitățile studențești. Fiecare dintre noi e convins de faptul că numai propria noastră muncă ne va da satisfacția realizării idealului pe care îl visăm.

stud. ILIE MARCEL

stud. MOGA FLORIN

De vorbă cu artistul emerit Nicolae Boboc directorul Operei de Stat Timișoara

Intr-una din zile am petrecut câteva minute fermecătoare cu tovarășul dirijor Nicolae Boboc de la Filarmonica de Stat „BANATUL”, artist emerit, director al Operei de Stat din Timișoara. Domnia-sa a răspuns cu multă bunăvoință și amabilitate deosebită la rugămintea de a ne vorbi despre instituțiile muzicale timișorene.

— Vă rugăm să ne spuneți

Există în trecut o „Asociație” a iubitorilor de muzică, care avea sediul la Viena. Încă începând din secolul al XIX-lea aceasta a prezentat publicului timișorean concerte simfonice. E adevărat, pe atunci, se dădeau puține concerte pe an și mulți dintre orchestranți aveau alte profesii. Între cele două războaie mondiale asociația a reușit, de asemenea, să dea un număr redus de concerte, față

răm că vom avea asigurați și viitorii auditorii...

— Pe baza căror criterii se organizează turneele în țară și peste hotare?

— În toamnă, Filarmonica a fost invitată să-și dea concursul în cadrul Festivalului „G. Enescu”, alături de Filarmonica din Cluj. Aici e vorba de o invitație făcută de Comitetul Festivalului. Noi întreprindem turnee și din proprie inițiativă în capitală și diferite orașe ale țării, între altele și pentru a face cunoscut nivelul orchestrei noastre. Din proprie inițiativă întreprindem apoi turnee și în orașe mici, în special în județul nostru, pentru a da ocazie și publicului de aici să asculte concerte simfonice. Întreprindem turnee peste hotare, activitatea noastră constituind în acest caz, și un mijloc de propagandă culturală. Astfel, acum 3 ani, am întreprins un turneu în Bulgaria, anul trecut în Polonia, iar în toamna acestui an în Iugoslavia.

— Ce ne puteți spune despre publicul studentesc și despre tineret în genere? Cum răspund la eforturile dumneavoastră?

— În ceea ce privește tineretul, răspunde foarte bine cel din școlile medii și în mai mică măsură cei din învățământul universitar.

— Cum explicați dumneavoastră această situație anormală?

— Elevii din învățământul mediu vin pe bază de abonamente, pe care mulți le fac chiar și pe un an întreg. Ne bucurăm de sprijinul larg al profesorilor de muzică, al directorilor unor școli și al Inspectoratului de Învățământ. Acest sprijin e mai puțin eficient din partea organizațiilor de tineret din învățământul superior deși în ultimul timp, mai ales în privința spectacolelor de operă, el a început să fie mai consistent. Păcat că unii tineri, veniți din diferite părți ale țării, unde n-au avut ocazia să cunoască satisfacțiile pe care ți le poate oferi muzica simfonică, nu sînt suficient îndrumați să profite de cei cîțiva ani, pe care îi petrec în Timișoara cu ocazia studiilor, spre a-și forma o cultură artistică și gustul atît de necesar nu numai în viață, dar și în diferitele împrejurări

în care vor fi puși.

— Cum credeți că s-ar putea înlătura aceste deficiențe?

— Organizațiile studentești pot contracta o serie de concerte și spectacole de operă. Opera, pentru prima dată, a reușit să contracteze spectacole integrale (numai pentru studenți) cu reduceri de preț 50%. Prețurile nu sînt mari, maximum 6 lei, minimum 2 lei.

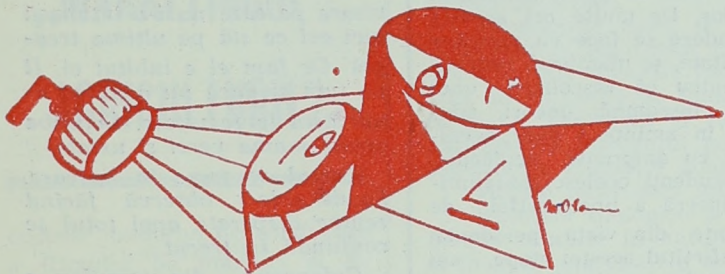
— Filarmonica a contractat un concert lunar cu Casa Studenților care se dă în Aula Universității. Din păcate însă numărul studenților care iau parte la aceste concerte, destinate exclusiv lor, este destul

cursuri la o universitate din America.

Publicul nostru e mai puțin receptiv la unele inovații, iar eforturile ce se fac, nu dau încă totdeauna roadele pe care le așteptăm.

— Adică cultura muzicală nu e suficient de larg răspîndită?

— Exact. În licee, în școlile de cultură generală în problemele de muzică ar trebui să se insiste mai puțin asupra unor aspecte de tehnică muzicală (cum este solfegiul) și asupra teoriei muzicii; în schimb să se prevadă mai multe audii explicate, mai multe cunoștințe de istoria muzicii,



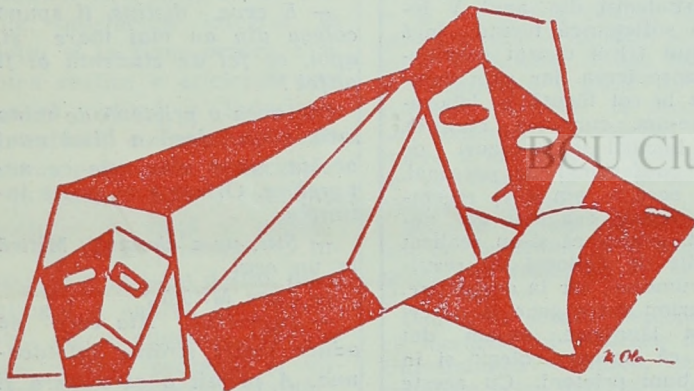
cîte ceva despre dumneavoastră! De la Conservator ați venit direct la Timișoara?

— Nu Am studiat filozofia la Universitatea din București și am urmat Conservatorul tot la București. Apoi am venit la Arad unde am înființat în 1948 Filarmonica.

— Ați stat mult la Arad?
— Unsprezece ani, pînă în 1959. Acum mă găsește tot în al 11-lea an în Timișoara.

— Concertele Filarmonicii sînt apreciate prin înalta lor

de numărul foarte mare pe care Filarmonica îl dă astăzi. Totuși, nu se poate spune că publicul din Timișoara n-a avut ocazia să se familiarizeze cu acest gen de muzică. În 1947, cînd s-a înființat Filarmonica din Timișoara, aceasta a reușit să-și formeze un colectiv de foarte buni instrumentiști din toată țara, colectiv, care în special sub îndrumarea maestrului Mircea Popa a prezentat întotdeauna concerte de înaltă ținută. Așa că

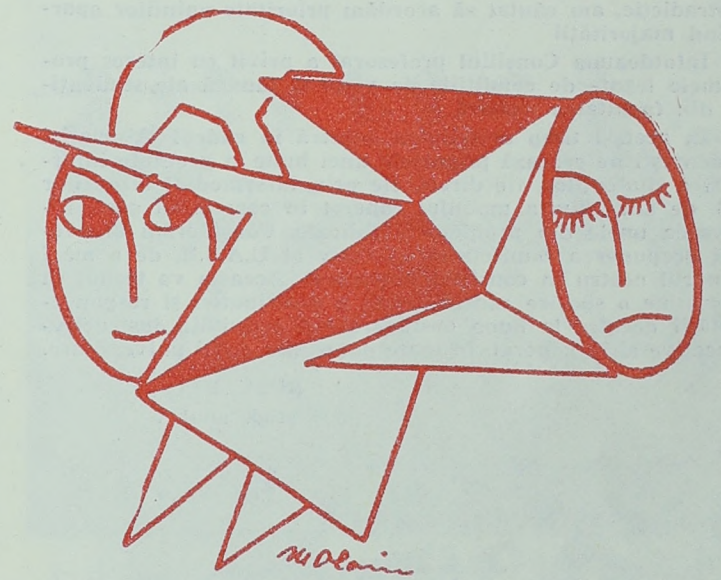


ținută artistică, prin calitatea superioară a interpretării care crește valoarea, satisfăcînd cele mai exigente gusturi și preferințe. Cum realizați dumneavoastră aceste deziderate?

— Filarmonica se apropie de 25 ani de activitate în Timișoara și mai are și o tradiție.

eu n-am avut decît să continui această cale și să o duc mai departe.

S-a format și un public destul de fidel, iar concertele pentru tineret care au loc dimineața, se dau, aproape întotdeauna, cu săli pline, ceea ce ne determină să spe-



de restrîns, cu toate că biletele sînt achitate de Casa de Cultură a Studenților.

Filarmonica dispune și de un secretariat artistic, care, la cerere, poate face prezentări de discuri urmate de audii, dar nu putem spune că din partea tineretului universitar cererea ar fi prea mare. Sînt însă informat că unele facultăți își organizează singure audii, mi se pare Politehnica.

— Ce ne puteți spune despre interpreți?

— Fiecare concert are un solist instrumentist și pe podiul Filarmonicii s-au perindat și se perindă virtuozii de mîna întîia din toate țările lumii, de pe toate continentele, pentru aducerea cărora, în alte părți se plătesc sume foarte mari. Dintre aceștia amintim pe Sviatoslav Richter, Yehudi Menuhin, Monique de la Bruchollerie, Roberto Benzi, Anatole Fistolari, Carlo Zecchi...

— Aveți în repertoriu lucrări aparținînd compozitorilor bănățeni?

— Da... Aproape în fiecare concert figurează cel puțin un compozitor român, de la cei mai vechi pînă la cei tineri, uneori chiar ale celor ce sînt încă pe băncile conservatorului. Desigur, între aceștia se numără și cei bănățeni. Anul 1970 a fost declarat de U.N.E.S.C.O. an Beethoven. Se împlinesc 200 de ani de la nașterea TITANULUI, cum îi zicem noi. În fiecare lună Filarmonica prezintă un concert cuprinzînd lucrările sale.

— Ce perspectivă are muzica simfonică, îndeosebi creațiile românești?

— Creațiile românești se bucură de un frumos prestigiu intern și internațional. Compozitori ca Anatol Vieru, Nicolae Beloiu, Wilhelm Berger, Pascal Bentoiu, Alexandru Hrisanide și mulți alții, au obținut pentru lucrările lor distincții internaționale importante. Avem o școală creatoare viguroasă, modernă, care credem că se va impune. Anatol Vieru, de exemplu, ține

bazată și aceasta pe exemplificări care să trezească interesele pentru marile valori ale muzicii, gustul pentru această artă... Mai dăinuie la noi prejudecata că acceptăm o valoare proprie, abia după ce a fost confirmată în alte părți...

— Din ce este alcătuit repertoriul Filarmonicii de Stat „Banatul”?

— Baza repertoriului o constituie prioritar valorile universale ale muzicii, dar pe lângă acestea prezentăm la fiecare concert cel puțin cite o lucrare a compozitorilor contemporani, fie români fie străini. Întrucît limbajul muzical a evoluat foarte mult în ultima vreme, pîrînd destul de complicat chiar celor care frecventează în mod regulat concertele noastre, sîntem nevoiți să ținem seama de asta procedînd cu măsură...

— Vorbeați de valori universale...

— Da, Înțelegem muzica preclasică, clasică, romantică, dar și unele creații ale secolului XX. Așa cum un tablou de Rafael e un tablou de Rafael, tot așa o simfonie de Ceaikovski e o simfonie de Ceaikovski.

— Ce părere aveți despre accesibilitatea operei de artă ca fenomen cultural?

— Nu sînt pentru teoria accesibilității cu orice preț. Pentru a te bucura de satisfacțiile muzicii, care este un produs al evoluției omenirii și nu un dar primar, e nevoie de un efort conștient pe care trebuie să-l facă orice tînr la vîrsta la care acest efort e necesar să fie făcut. Deci noi nu conțîm numai pe dorința noastră de a ne adresa unui auditor larg, ci și pe necesitatea că acesta trebuie să se străduiască și pentru a se apropia de ceea ce noi îi oferim.

Mulțumim tovarășului dirijor pentru informațiile și gîndurile prețioase, pe care ni le-a dat cu atîta bunăvoință.

REDACȚIA

Bicentenarul Beethoven

Anul acesta se împlinesc 200 de ani de la nașterea marelui compozitor german Ludwig van Beethoven „una din cele mai mari lumini ce au fost proiectate pe lume” (Pablo Casals). Ne întrebăm întîmîdați ce s-ar mai putea scrie despre el, despre acest titan al muzicii, cu destinul lui de Prometeu.

Opera lui Beethoven, pe cît de vastă și de profundă, reprezintă un punct crucial în dezvoltarea artei muzicale, prin conținutul ei progresist, combativ, prin mesajul transmis contemporanilor și posterității și desigur, prin noutatea și soliditatea construcției muzicale.

Îmbinată de umanism și fremătînd de elan vijelios, creația genialului compozitor se bucură pretutindeni și oricînd de aprecierile unanime. Ea a fost adînc înrîurită de frîmîntările și aspirațiile epocii revoluției burghize din Franța anulului 1789, care dînd

lovituri de moarte orînduirii feudale, proclamă drepturile și libertățile cetățenești, increderea în viață. Beethoven a fost entuziasmat de idealurile acestei revoluții, vîzînd în Napoleon Bonaparte intruchiparea năzuințelor și aspirațiilor progresiste, acea forță care traduce în viață aceste idealuri. Lui Bonaparte îi dedicase inițial Simfonia a III-a, ca semn de omagiu și profundă admirație. Schimbarea hotărîrită a atitudinii sale față de Napoleon se produce însă îndată după proclamarea lui ca împărat, în anul 1804. Increderea de pînă atunci în fostul comandant al armatei revoluționare franceze este spulberată și Beethoven șterge dedicația inițială, numînd simfonia „Eroica”. Într-o împrejurare tragică pentru popoarele germane, după înfrîngerea de la Jena, Beethoven a rostit la adresa lui Napoleon: „Ce păcat că nu mă pricep la război ca în muzică, Laș bate!”

Beethoven este considerat un „Titan al simfoniei”; pentru perfecțiunea simfoniilor sale care ocupă un loc important în creația sa (pe lângă concertele, sonatele, opera „Fidelio” lucrări vocal-simfonice, lieduri coruri și piese instrumentale) dar și pentru conținutul de idei și mesajul transmis întregii omeniri. „Oda bucuriei” din finalul Simfoniei a IX-a, în care Beethoven folosește foarte liber textul poetului german Friedrich Schiller („An die Freude”) este un testament lăsat omenirii, cu îndemnul de a crea o lume nouă, întemeiată pe înfrățirea oamenilor de pe glob.

„Infrățiți-vă, popoare!
E sîrutu-ntregii lumi!”

Filarmonica din Timișoara vă așteaptă dragi colegi să dea spiritului nostru căldura și lumină operelor marelui Beethoven incluse în repertoriul ei.

Despre contribuția studenților în consiliile profesionale

Alegerea reprezentanților în consiliile profesionale constituie încă o dovadă elocventă a încrederii deosebite de care se bucură studentimea, a rolului conferit în sistemul democrației universitare. Acest drept acordat Asociațiilor studențești de a participa prin reprezentanții lor la conducerea instituțiilor universitare, reprezintă un principiu fundamental.

Cu un an în urmă am fost investit cu sarcina de reprezentare a studenților în cel mai înalt for al facultății noastre, consiliul profesoral.

Problema cea mai importantă a constituit-o și la noi aplicarea în practică a Directivelor C.C. al P.C.R. cu privire la dezvoltarea învățământului. Măsurile preconizate pentru îmbunătățirea programelor analitice, reducerea numărului de ore și de examene, stabilirea examenelor scrise etc. au fost viu dezbătute. Aprecierile, sesizările și propunerile studenților pe care-i reprezentăm au jucat un rol important în găsirea celor mai bune soluții. De multe ori când părerea studenților se caracterizau prin diversitate, împinsă până la contradicție, am căutat să acordăm prioritate opiniilor aparținând majorității.

Întotdeauna Consiliul profesoral a privit cu interes problemele legate de condițiile de viață și muncă ale studenților din facultatea noastră.

În același timp activitatea noastră în cadrul Asociației studențești ne creează premisele unei bune și prompte informări a studenților, fie direct, fie prin intermediul birourilor A.S. de ani, asupra modului concret în care și-au găsit rezolvarea unele din problemele ridicate. Considerăm binevenită propunerea comitetului executiv al U.A.S.R. de a mări numărul nostru în consiliul profesoral. Aceasta va trebui să determine o sporire considerabilă a contribuției și responsabilității noastre la buna desfășurare a activității instructiv-educative și în general, în toate domeniile vieții universitare.

RUSU IOAN,
stud. anul V



Aspect din laboratorul de Biochimie.

Din activitatea clubului

Activitățile cultural-educative desfășurate în Institutul Agronomic Timișoara, cu scopul de a dezvolta personalitatea fiecărui viitor specialist în agricultură au la bază un plan comun al conducerii institutului și U.A.S., care se încadrează în efortul colectiv de autoperfecționare promovată cu consecvență de politica Partidului și statului român.

Clubul studențesc al I.A.T., înființat în anul 1966, și-a cucerit un binemeritat renume în rândul studenților prin atractivitatea acțiunilor organizate, iar formațiile artistice au dat spectacole la nivelul așteptărilor, cucerind o serie de premii în concursurile la care au participat. Intenționăm să continuăm și să dezvoltăm aceste realizări.

Vor avea loc în cadrul clubului nostru conferințe pe teme variate, cum sînt: Problemele politicii interne și externe ale Partidului și statului nostru, „Probleme actuale în sociologia rurală”, „Figuri proeminente ale științei agricole, ale zootehniei și medicinei veterinare”, etc.

Intr-un cadru mai intim, ne preocupăm organizarea unor seri de poezie, unde se vor prezenta pe scurt aspecte ale vieții

și operii unor scriitori clasici și moderni cum sînt: M. Eminescu G. Coșbuc, I. Barbu, I. Minulescu, etc. Membrii formației de teatru vor recita poezii iar criticii literari invitați vor participa la dezbateri.

Arta plastică va fi prezentă prin ciclurile: „Prin muzeele lumii” și „Arta clasică și modernă”. Asist. M. Goian va vorbi despre unele curente artistice, insistînd asupra unor probleme de mare interes cum ar fi: „Arta contemporană și accesibilitatea ei”.

Vom organiza audii muzicale la cerere, prezentînd discuri și benzi de magnetofon cu muzică simfonică, de operă, populară și ușoară, precum și medalioane închinăte personalității și creației unor mari autori de operă: Verdi, Rossini, etc., sau unor renumiți interpreți ca N. Herlea, Maria Tănase, etc.

Avînd în vedere necesitatea de a fi la curent cu cele mai noi realizări din știința și tehnica contemporană, se va organiza lunar ciclul de „Noutăți științifice” Probleme cum sînt: laserul, holografia, semiotica, particulele elementare, cucerirea cosmosului, poluarea atmosferei, noutăți în genetică

și altele vor sta — sperăm — mereu în atenția studenților.

Nu vor fi neglijate nici problemele de etică cetățenească, în ciclul „Ținuta și comportarea omului în societate”. Discuțiile și dezbaterile în jurul mesei rotunde vor avea un caracter cit mai concret și vor trebui să aibe o eficiență cit mai mare.

Vom căuta să stimulăm crea-

ția personală a studenților, prin participarea la revista noastră cu articole, reportaje, poezii reflectînd problemele de zi cu zi ale acestora, cit și prin activarea în formațiile artistice ale institutului. Cercul literar de pe lângă revista noastră își așteaptă de pe acum colaboratorii.

FLORIN CONTREA
director club I.A.T.

După doi ani de activitate a grupului de studenți

A educa generațiile de tineri, pentru orice cadru didactic, este o misiune de mare răspundere socială, pentru că progresul unei națiuni impune acest transfer permanent de precepte prin care toate generațiile se integrează organic în procesul complex al vieții și al producției bunurilor materiale și spirituale.

Educația începe cu proverbialii „cei șapte ani de acasă” și, însoțită de instrucție, cuprinde apoi restul anilor de viață. În etapa actuală de dezvoltare multilaterală a patriei noastre socialiste, partidul acordă o importanță deosebită educației; nu este document de partid care să nu acumuleze semnificația importantă a educației tinerilor pe parcursul diferitelor trepte de instruire. Învățămîntul superior, ca etapă de instruire și educație a cadrelor de specialiști cu înaltă calificare, are din acest punct de vedere o obligație socială de mare răspundere.

De doi ani de zile s-a trecut la o formă nouă de muncă educativă, fiecărui cadru didactic fiindu-i încredințat un grup de studenți.

Ce se poate spune despre eficiența acestei munci după acest scurt interval? Din activitatea proprie așa putea prezenta câteva aspecte. În anul școlar 1968/69 grupul ce mi s-a încredințat a fost alcătuit din 10 studenți din anul III (7 studenți și 3 studente). În primul semestru al anului legătura cu acești studenți a fost asigurată prin faptul că le predam cursuri, iar cu o parte din ei efectuam și lucrările practice. La început printr-o discuție personală am căutat să cunosc unele date biografice, activitatea înaintea venirii la facultate, greutăți familiare și materiale, năzuințele legate de profesiunea aleasă și idealul personal, cu alte cuvinte am căutat să pătrund în intimitatea probleme-

lor pe care le au, a personalității lor. De multe ori această pătrundere se face cu oarecare dificultate, se manifestă reticență, pentru că răscolirea unui trecut înseamnă, uneori, aducerea în aminte a unor evenimente cu amprente neplăcute. Unii studenți ocolesc destăinuirea sinceră a unor astfel de momente din viața personală.

La sfîrșitul acestei etape, am recomandat studenților respectivi să-mi deschidă des ușa laboratorului, subliniind plăcerea de a le îndruma activitatea, în lupta pentru realizarea năzuințelor de viitor.

Anul următor am început munca cu un grup aparent mai eterogen: 4 studenți din anul II și 4 din anul V (respectiv studenți care au avut lucrarea de diplomă la disciplina mea). Cu acești studenți am căutat de asemenea, să discut problemele care-mi erau necesare la definirea personalității lor. În parte am reușit.

Cu studenții din anul V legătura sufletească făcută încă din anul III a ușurat considerabil apropierea, iar prin munca cot la cot făcută în laborator ne-am cunoscut reciproc multe bucurii și necazuri de ordin profesional și personal. De la aceștia am avut recompensa morală cea mai de neprețuit, pentru că și-au realizat lucrările de diplomă cu rezultate frumoase, iar la despărțire, cu lacrimi între gene și păreri de rău lăuntrice, ne-am dat seama că sîntem „colegi” și în parte buni prieteni. Cu aceste simțăminte am încheiat cei doi ani de activitate.

Eficiența... concluzii... ambele pot fi de bun augur, cu condiția esențială de a fi dragoste și înțelegere reciprocă și continuitate în preocupările student — cadru didactic.

Conf. LEANCU MARIN
șeful disciplinei
de Fiziopatologie

Deschiderea cinaclului de Literatură științifico-fantastică „H. G. WELLS”

În ziua de 18 octombrie 1970 la Casa de cultură a studenților, a avut loc, într-o atmosferă de entuziasm și fantezie efervescentă, reluarea activității Cinaclului de literatură științifico-fantastică „H. G. Wells”.

Deschizînd ședința, directorul Casei, tov. Panasiu, a trecut în revistă munca cinaclului în anul care a trecut, menționînd totodată și perspectivele ce le oferă noua etapă, perspective legate de proiectul publicării unei plachete cu cele mai reușite povestiri științifico-fantastice selecționate din discuțiile și schimburile de experiență cu cinaclul similar din București, întîlniri cu scriitorii consacrați în gen. etc.

Ca un răspuns pentru simpatia cu care urmărește activitatea cinaclului, scriitorul Ovidiu Surianu despre care ne face plăcere s-o spunem — este me-

dic veterinar — a fost ales președinte de onoare.

În Consiliul de conducere au fost de asemenea aleși Doru Treta — președinte, Luca Ana — secretar, Cerga Viorel și Ciuguianu Traian, membri.

Tov. Șurianu, urmîrind diferite aspecte ale literaturii științifico-fantastice, prilejuiește discuții inflăcărâte, în care Marcel Luca, Doru Treta, Ionică Lucian și Strungă Constantin, încearcă să-și definească, fiecare concepția despre această literatură mult gustată.

Studenții Institutului agronomic iubitori ai literaturii științifico-fantastice sînt invitați să participe la ședințele interesante ale cinaclului H. G. Wells.

LUCA ANA
stud. anul III

A călcat cu stîngul

El de pe ultima treaptă o privește înlăcrimat. Ea e studentă și întii octombrie bate la ușă (sic!).

— Să-mi scrii în fiecare zi — zice el și ea, gîndindu-se cine știe unde, de acolo din ușă, dă afirmativ, clătîndu-și pletele gingaș. El va rămîne acasă anul acesta sau... va merge la armată și apoi se va prezenta din nou la examenul de admitere.

Ea are toate motivele să fie fericită. E doar balică, iar dulcea balicie îi dă o senzație de visare pe care nu i-o întunecă nici cel ce stă pe ultima treaptă. De fapt el e iubitul ei. Il va iubi și dacă nu a intrat anul ăsta la facultate. Degeaba spune mama veri și uscate.

Trenul se pune în mișcare. Ea de abia-l observă făcînd semne disperate apoi totul se confundă în trecut...

Cafeneaua din complex e încărcată. Fum mult și seri pline, virf. Ea e veselă, are o companie aleasă. Și cînd te gîndești că a învățat să și fumeze.

Punct

— E ceva distins, îi spune colega din an mai mare și, apoi, ce fel de studentă ai fi altfel?

Da, avea o prietenă de mina întii. Chiar dacă a bisat anul acesta, nu e cine știe ce nenorocire. Oricui i se poate întimpla.

— Știi, ne-a chemat Mitică la un ceai.

— Care Mitică?

— Inginerul. Ala care ne aduce figuri străine întotdeauna. A primit o garsonieră și vrea să ude evenimentul.

Ea își increși fruntea. Să fie ăla care a plimbat-o cu mașina? Nu se poate, pe ăla parecă îl cheamă Gicu.

Splendidă mașină. Of! ce frumoasă-i studentia. Apoi dintr-o dată își aminti de el, cel de pe ultima treaptă. Scrisorile lui pline de reproșuri începuseră s-o plictisească și unde mai pui că primise și o fotografie. Nici nu îndrăznise s-o arate cuiva. „Am să-i scriu”

La cămin colegele de cameră erau în sala de lectură. A doua zi aveau seminar.

— A învăța pentru seminar e cea mai mare prostie, i-a spus prietena din an mai mare. — Sesiunea e cea sfîntă.

Primele note proaste au pus-o pe gînduri. Apoi s-a obișnuit.

Luînd cheia de la colege a intrat în cameră. Tocmai se gîndea să-și ducă la îndeplinire hotărîrea eroică de a-i scrie lui, cînd a reapărut prietena din an mai mare.

— Hai repede că ne așteaptă Grig și Marin. Putea oare să refuze?

Portăreasa se uită întii la ceas, apoi le privi ciudat: „Maică, ați călcat cu stîngul”, gîndi bătrîna.

PANAIT PARAIPAN

Tov. conf. dr. Constantin Anderca, care a participat la un Congres pentru cercetarea opiniei și marketingului, ne-a relatat:

La Barcelona între 6—10 septembrie a. c. s-a desfășurat lucrările celui de-al 23-lea Congres al Societății europene pentru cercetarea opiniei și marketingului. Tema congresului din anul aceasta a fost dedicată „Aplicațiilor practice a studierii pieții”.

Am ascultat 23 lucrări, referitoare la sistemele și pro-

CE AJUTOR OFERĂ „MARKETINGUL” AGRICULTURII?

cedeile moderne de conducere a fluxului de mărfuri și de servicii către consumatori, de stimulare a cererii de consum pentru diferite produse și de publicitate comercială.

Se pune firesc întrebarea, ce este „Marketingul” și ce ajutor poate oferi agriculturii. Iată cum îl definește dr. N. C. Dumitrescu: „Prin marketing se înțelege un complex de activități și cercetări prin care producția este adaptată nevoilor actuale și viitoare ale destinațiilor ei, a căror cerere trebuie satisfăcută integral în spațiu și în timp pentru a se putea realiza o eficiență economică optimă a industriei, agriculturii, comerțului, investițiilor economice, exportului și în general pentru ridicarea nivelului de viață al populației pe căile producției”. Indiferent cum l-am defini, marketingul a apărut din necesitatea de a cunoaște cât mai bine cererea prezentă și viitoare, în vederea adaptării producției la cerere și nu invers.

„În loc să fabrici și să cauți să valorifici ce este fabricat, este mai rațional să vezi mai întâi ceea ce este posibil să fie vândut și apoi să fabrici”.

Desigur, în economia noastră socialistă marketingul are o sferă de cuprindere restrinsă, multe funcții ale sale referitoare la planificarea produselor, planificarea desfacerii, formarea prețurilor etc. fiind exercitate direct de stat. Cu toate acestea după opinia noastră, în cerințele creșterii competențelor și răspunderilor unităților productive, folosirea mai largă a instrumentelor „marketingului” ar facilita legătura între producător și consumator, adaptarea mai operativă a producției la cerințele pieței.

Evident, problema este complexă și comportă încă discuții pe diferite planuri. Dar chiar și în agricultura noastră, pătrunderea pe piața externă, menținerea unei piețe străine, diversificarea comerțului agrar, implică o cunoaștere temeinică a posibilităților interne și o profundă prospecție a tendințelor pe piața externă, iar pe plan intern a gusturilor și preferințelor consumatorilor.

De ce legumicultura...?

Un miliard și jumătate din populația globului înfruntă azi arșiță, ploi și vânturi, continuând epopeea milenară a înțeleștării omului cu natura, îmbogățind istoria agriculturii cu noi dobândiri de convertire în hrană a unor imense energii deslănțuite.

În viitorul luminat de scrierile previziunilor științifice, agricultura își conturează trăsăturile atotputernic, forța de zăgăzuire a stihilor, de exploatare și valorificare a nepuizabilelor resurse de hrană pentru omenire.

Drumul spre acest viitor este deschis. Unele ramuri de producție dobândesc cu repeziune forța de acțiune prevăzută pentru agricultură spre finele secolului. O asemenea ramură de producție este legumicultura.

Indeletnicirea de a cultiva un număr de peste 100 specii de plante cu neegalat potențial productiv, cu inestimabilă valoare alimentară, se încadrează de pe acum în normele tehnico-științifice întrevăzute pentru agricultura viitorului.

În fața producției legumicole cad barierele prin care evoluția anotimporală a climatului încorsetează în răstimpuri cu durată strictă, activitatea din alte ramuri ale producției vegetale.

Nivelul producției legumicole nu se mai determină printr-o extindere costisitoare a suprafețelor cultivate. Legumicultura demonstrează folosul aplicării celor mai variate procedee de cultură intensificată a plantelor, în cimp și pe terenuri protejate.

Producțiile mari, de 80 t/ha cu medie pentru întregul sortiment al legumelor cultivate în unele țări, producția de 400 t/ha din culturile forțate de castraveți sau de 100 și 200 t/ha în culturile de tomate și varză, nu sînt de valoare limitativă. Definirea și realizarea condițiilor propice pentru exprimarea întregului potențial de producție al unor specii legumicole cunoaște doar începutul.

Aceste începuturi mijese și-și croiesc făgaș. Științele biologice și tehnice, conlucrînd, realizează din forțele tănuite în natura plantelor, în aer, pămînt, lumină și în apă, angrenajele uneia din cele mai productive ramuri ale industriei alimentare de miine a omenirii — legumicultura.

Așa se desfinește locul de azi și locul pe care-l va ocupa legumicultura, în agricultura lumii; așa se justifică prețuirea adusă de partidul și statul nostru, celor ce cheazăse prin munca lor progresul legumiculturii patriei; așa se motivează indemnul stăruitor pe care-l dăm studenților noștri.

Conferențiar HORIA BUTNARU

GENA — O TAINA ELUCIDATA?

La sfîrșitul anului trecut o veste de o deosebită importanță — și nu numai pentru lumea geneticienilor — a făcut înconjurul pămîntului. A fost izolată și fotografiată o genă. Această realizare epocală, ce deschide noi drumuri cercetărilor viitoare, a fost făcută de un grup de cercetători al Facultății de medicină Harvard.

Și ceea ce este cel puțin tot atât de important ca și izolarea genei este faptul că se cunosc și funcțiile ei.

Conjugată această descoperire cu lucrările lui Khorana de la Universitatea Madison, care a sintetizat acizii nucleici și unele proteine verificînd modul cum informația genetică este transmisă în respectiva moleculă, obținem imaginea actualelor realizări în studiul eredității.

Noțiunea de genă, ca o unitate morfologică care determină un anumit caracter, a fost introdusă în știință acum 70 de ani. Dar studiindu-se tot mai intens genetică microorganismelor, Beadle și Tatum, au ajuns la concluzia că gena reprezintă o unitate funcțională care determină sinteza unei enzime („o genă — o enzimă”). Mai recent, s-a definit concepția „o genă — o proteină”.

Descoperirea structurii aci-

zilor nucleici (Watson, Crick, Wilkins), a codului genetic (imaginat de Gamow) apropie tot mai mult posibilitatea cunoașterii rolului acestora în sinteza proteinelor, în ereditare.

Descoperirea este comparată de oamenii de știință cu descoperirea radioactivității, iar importanța ei se consideră a fi copleșitoare, deoarece ea deschide posibilitatea dirijării eredității.

În procesul de selecție transferul de gene „folositoare” este important cînd se face de la o specie la alta. Prin iradiere cu raze X, care produc „ruperea” cromozomilor în mai multe bucăți, se pot atașa, așa cum a făcut Sears, un mic segment de cromozom de la Aegilops într-un cromozom de grîu, care a mărit rezistența la rugina brună. Knett a transferat gena pentru rezistența la rugina neagră de la pir la grîu.

La Cambridge s-a efectuat transferul unei regiuni a cromozomului II de la secară, pe cromozomul III la grîu, conferindu-i acestuia imunitate la rugina galbenă.

În fața omenirii se deschid astfel perspective mărețe, cu largi aplicații în toate domeniile biologiei.

Ex libris

„Umblînd pe cărări neprăfuite, virgine, dezinvolt și ștremgar, Marin Sorescu atinge totuși stadii ale înțelegerii la care, vai, exegeții de profesie nu prea au de multe ori acces. Cu aerul lui de vagabond, nepăsător, la conveniențe, scutit de riscul repetării și anchiloziei, el găsește cifrul operei și intră fără șovăială în sanctuarul ei intim. Revelațiile pe care le transmite cititorului pe un ton lipsit de morgă, degajă un farmec care nu poate fi tăgăduit nici de mințile prudente, învățate cu previzibile inițieri”.

S. DAMIAN
(„România literară”)

NICHITA STANESCU
IN DULCELE STIL CLASIC

„A trecut patosul bărbătesc al juvenții, au trecut sentimentele exaltante, a trecut criza cunoașterii, a trecut plăcerea pură a poeziei, cum a trecut și virtuozitatea subțire.

La această vîrstă lirică, poetul își îngăduie să atace temele cosmice și morale cu unele bine pregătite de toate încercările subiective și formale ale vîrstelor interioare”.

I. NEGOIȚESCU
(„Luceafărul”)

sport-sport

Din activitatea noastră sportivă

FOTBAL

Cu prilejul campionatelor universitare din acest an, echipa C.S. Agronomia a înfrînt echipe puternice bine pregătite. În clasament după o luptă foarte strînsă ea se situează pe locul II.

După meciurile susținute, a dispus de echipele Universitatea (2-1) și Medicina (3-2). A fost învinsă de Politehnica (3-1).

S-a desfășurat totodată și campionatul inter-ani. Cîștigătoarele celor două serii, anul II Agronomie și anul I Zootehnie și-au disputat locul fruntaș. Locul I pe institut, a revenit anului II Agronomie, a cărui echipă o vedem pe fotografia alăturată. Cinste lor.



De la stînga la dreapta;

Rîndul de sus:

SCRUBA, TIGAN, BRĂILOIU, GHERA, MITROI, SECHEL, POPESCU, MUNTEANU, ȘUȘMAN, I. (antrenor)

Rîndul de jos:

FOTESCU, ZĂVALEANU, ROTU, PERA (căpitan) IUGU, BALAN (vedeta) și COCOARA.

HANDBAL

În campionatul județean seria II-a, handbaliștii au obținut rezultate frumoase. Munca le-a fost răsplătită. Agonomii au învins echipele. Electromotor (22-10), Tăcerea Timișoara (10-8), Bulgăruș (6-0), Vizejdia (30-17).

Campionatele universitare: Fetele au înfrînt cele două echipe prezentate de Universitate. Deci prezente la întîlnire 3 echipe.

Alte reprezentative?...

VOLEI

Agonomii au întîlnit echipa Tineretul Ciocova pe care au învins-o cu 3-0.

BASCHET

În campionatele universitare reprezentativa de baschet a avut în vedere dictonul că „pentru a cîștiga este necesară în primul rînd prezentarea la jocuri”, ceea ce i-a adus... locul IV în clasament.

ATLETISM

În faza pe Municipiu, la cros, atleții au obținut rezultate bune. S-au calificat pentru faza județeană: Nicolescu D-tru Cosma Ovidiu (băieți) și Baragiu Floare, Sușoi Ana (fete). Nicolescu Dumitru s-a calificat ca reprezentant al județului Timiș pentru faza pe țară.

IUDO

Ne amintim că duminică, 10 mai, în sala C.F.R. în cadrul campionatelor universitare, faza pe centru universitar, s-au întîlnit echipele Politehnica, Universitatea, Medicina și Agronomia.

Lotul nostru bine pregătit a ținut piept echipei Politehnica, obținînd rezultate frumoase. Astfel:

Categ. 56 kg. Moldovan Gheorghe locul III.
Categ. 63 kg. Nediglea D-tru locul I; Poruțiu Virgil locul II.

Categ. 70 kg. Tițeica Vasile locul II.
Categ. 80 kg. Manu Vasile locul II; Micu Șerban locul III.

Categ. 93 kg. Prepeliță Ioan locul I; Meng Nicolae locul III.
peste 93 kg. Tudor Sorin locul II.

Pentru faza pe țară s-au calificat la categoria 63 kg. Nediglea D-tru, iar la categoria 93 kg. Prepeliță Ioan.

Dorim rezultate mai bune, pe măsura posibilităților.

LUDU OVIDIU

Doșta redacției

P. I. (AN I) — Urmăriți cele solicitate în numărul de față al revistei.

LIA (AN II) — Puteți fi una dintre animatoarele viitoarei echipe de dansuri a Institutului nostru. Încă vreo câțiva colegi la fel de inimoși și echipa își poate începe activitatea. Cit despre instructori, etc., nu vă faceți griji.

A. VASILE — Biblioteca Institutului vă stă la dispoziție. Puteți consulta și reviste de specialitate. Pentru lucrările din cadrul cercului științific studențesc sau pentru lucrarea de diplomă, puteți fi ajutați și de traducători.

LAURENȚIU SAV. — Adresați-vă colectivului de redacție al Agrarilor în cel mai scurt timp. Direct, nu prin intermediu cutiutei poștale. Aveți calități evidente: seriozitate, modestie, simțul măsurii, umor. Ridicați problemele în felul acesta și în adunările colectivului din care faceți parte. Va fi de folos.

T. T. (AN III) — Mulțumim pentru aprecierile făcute. Chestiunea este să nu stăm ca simpli spectatori sau, în cazul nostru, ca cititori, ci să punem umărul.

N. IOAN (AN I) — Participarea la munca patriotică în număr mare a studenților grupei dv. ne bucură mult. Mișcare, soare, activitate depusă în colectivitate și pe deasupra amenajarea deosebit de frumoasă a zonei verzi de la Complex, zonă situată în apropierea viitoarei „stațiuni balneare”.

NEȘ ANA — Lucrarea de care ne întrebați aparține lui Tudor Arghezi. Ce-ați spune să organizați mici seri literare la căminul de fete? Chiar dacă participarea la început nu va fi numeroasă. Fără multă critică literară. Mai multă lectură la început. Săptăminal puteți organiza cite o „seară de poezie”, iar colegele pot pregăti și citi pe rînd. Antrenați și colegele mai puțin „dispuse” la asemenea lucruri. Mai târziu, dacă veți avea rezultate, puteți să invitați și colege din alți ani sau chiar de la alte facultăți. Nu căutați să vă formalizați prin căutarea numelui cenaclului. Cenaclul este ceva pretentios. El poate exista și fără un nume sau discursuri inaugurale. Citiți din Eminescu, Arghezi, Blaga, Barbu, Bacovia, Voiculescu, Vinea, Labiș. Poezie înseamnă adevăr și bucuria de a trăi. Ce ziceți de propunere?

F. GH. (AN II) — Adresați-vă secretariatului facultății de Medicină veterinară.

MIROI PETRU (ANUL III AGRO) — Am fost plăcuți impresionanți de unele imagini sugestive, însă rima pare forțată, un pesimism inexplicabil. Credem că vârsta impune optimism. Așteptăm noi creații.

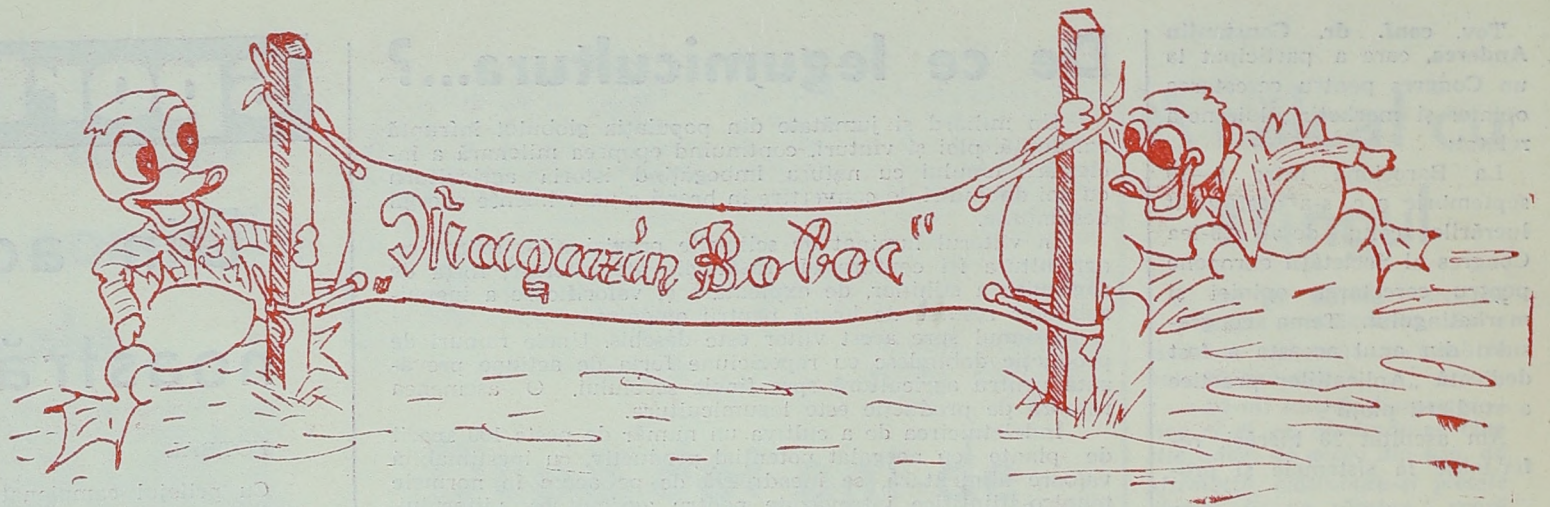
T. S. (ANUL II) — După cum vedeți, stimat coleg (ă) am confecționat și montat cutiuțele pentru „Agraria” dar sînt mai mult goale. Mulțumim pentru aprecieri, mai avem multe de îmbunătățit. Treceți pe la redacție.

IOAN N. (ANUL III) — Foarte bună. Mai încercați. Credem că am descoperit un autentic talent. (Păstrați-vă modestia însă).

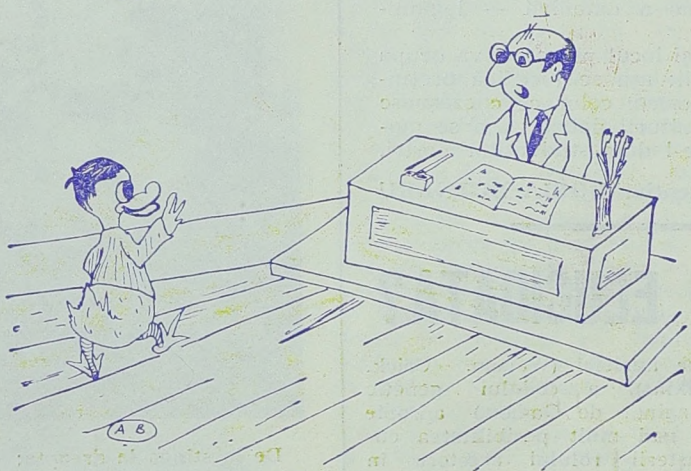
MIOARA (IV) — Adresați-vă secretariatului facultății de agronomie.

BOTINESCU P. — După cum vedeți, am apărut în sfîrșit. Dați-vă aportul căci este revista noastră, altfel... rar cum sunați.

PUIU S. (II) ZOOT. — Cele mai bune lucrări științifice realizate de către studenți în cer-



Cit a fost cu MINI, era simplu... acum cu MAXI, cum vom mai deosebi „bobocii de... „gîște”?



— Ia spune Nicușor cum face boboc la genul feminin?
— „GA-GA”, tovarășe profesor.



BCU Cluj / Central University Library Cluj

92 pigraune

Propunere de aviz, făcută de către studenții care mai obișnuiesc să fumeze în sălile de curs.

Dacă-i educat
Cu adevărat,
Cel fără țigară
Stă în pauze-afară,
Astfel se jenează
Cel care fumează !!

Unui student care schimbă des cercurile științifice „Toți oamenii de geniu sînt multilaterali.”
(Goethe)
Am citit pe Goethe și-am înțeles.

De ce schimbă
dînsul cercurile des
Nu se-nscrie nicidecum
la un cerc formal,
Ci, vrea să devină...
multilateral.
Simte poate, omul,
că e genial.

Dialog între o studentă „modernă” și surioara ei de la grădiniță.

De ce-mi porți a mea rochiță
Cu care merg la grădiniță?
De ce-o porți? Doar vezi
prea bine
Că-i prea scurtă pentru tine.



În tramvai cînd nu cedează locul, bobocii suferă de „orbul găinilor”.

curile științifice se publică sau se litografiază în caiete selective cu ocazia sesiunilor de comunicări.

M. M. M. — Formula „descoperită” (mi se pare în Forum) și care era notată ca și a dv. adică $N=B(S+I)$ în care N = nota la examen, B = baftă, S = studiu și I = inteligență, minimalizează prea mult studiul. Dacă $B=0$, oricît de mare ar fi inteligența și studiul, examenul ar fi ratat. Cred că nu puteți fi de acord cu aceasta. Mai degrabă, fără a nega rolul

dialectic al împlinirii (care dacă e fericită, studentul o numește „baftă”) formula ar putea fi scrisă astfel: $N = S(I + B)$.

CLEO (AN I) — Un interesant dialog (pe Acropole) citiți în lucrarea lui Mircea Malița „Repere europene”.

ANONYMUS — Vă publicăm chiar aici:

„Agraria”, deși cu har,
Apare rar,
Asemeni unui... dar.

VASILESCU M. — Un asemenea regulament există și culmea, că se aplică și culmea culmilor, că îl aplicați și dv....

SANDA A. (II) — Mini-joup și mini-rob-ele (căci mai sînt și de-astea) sînt plăcute pînă în momentul în care nu se „minimalizează” prea mult. Și altă problemă: cum te simți la lucrări practice și seminarii atît de apropiată de frunza Evei? Iar în altă ordine de idei, nu

uita că vine și iarna cu degerăturile ei...

MOȘ ȘI BABA (III) — În V mai zic, dar în III? Publicăm materialul solicitat în numărul de față.

Realizată de
asist. univ. MIRCEA GOIAN



COLECTIVUL DE REDACȚIE, Redactor șef: Aurel Paraipan. Redactor șef adjunct: lector univ. Traian Galeriu. Secretar general de redacție: asist. univ. Mircea Goian. Tehnoredactor: Traian Demenescu. Membrii colectivului: Driha Ana, Petru Mateevici, Fîru Dumitru, Petrișor Pîrșuș, Popovici Mara, Laurențiu Paraipan, Ilie Marcel, Iosif Frecot, Traian Costil. Foto-reporter: Ioan Zamfiroiu — I.P.B. Timișoara